

ความมหัศจรรย์แห่งกุศลกกรรม

ตอนที่ ๑

กำเนิดบุญ

สทุธา สารุ ปติภูจिता

ศรัทธาตั้งมั่นแล้ว ยังประโยชน์ให้สำเร็จ

R5002

เมื่อข้าพเจ้าเป็นเด็ก ได้ถูกส่งเข้าเรียนโรงเรียนคริสต์ ที่อำเภอหาดใหญ่ ดั้งนั้นความรู้ในเรื่องพุทธศาสนาจึงน้อยมาก เข้าใจว่าทำบุญคือใส่บาตร ฟังพระสวดมนต์เท่านั้น จวบจนโตและเข้ามหาวิทยาลัยแล้วก็ยังไม่เข้าใจในแก่นของพระพุทธศาสนา ชีวิตจึงมีแต่ความร้อนใจ การแก้ปัญหาจึงไม่สุขุม และขาดสติ มีโทสะมาก ชอบเอาชนะในทางผิด ๆ เสมอ แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ามีหลักในการดำเนินชีวิต คือ จะทำอะไรก็ต้องไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีลธรรม ไม่เบียดเบียนคน ไม่ใส่ร้ายคน ไม่ริษยาใคร อันนี้ถือมาตลอด และมีนิสัยประจำตัว คือ จะทำอะไรแล้วต้องทำจนให้รู้เห็นรู้ตัวแดงจึงจะเลิก ทำอะไรต้องทำให้ดีที่สุด ดั้งนั้น ความวิริยะจึงมีติดตัวมาตลอด

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้าพเจ้าเกิดป่วยด้วยโรคขาดน้ำตาลในเลือด เป็นลมบ่อย ๆ ทำให้ข้าพเจ้าวิตกกังวลและเครียดมาก ด้วยว่าไม่รู้จักฝึกสมาธิ ปล่อยวางอารมณ์ไม่เป็น อูเบกขาไม่เป็น เจออะไรก็เก็บมาคิดมากกังวลใจตลอด ในช่วยที่ป่วยนั้น เพื่อนแนะนำว่า ถ้าจิตใจไม่สบายควรจะฝึกสมาธิเพื่อให้ใจสงบ จึงแนะนำให้ไปวัดบวรนิเวศ ขณะนั้น สมเด็จพระสังฆราช ทรงดำรงตำแหน่ง สมเด็จพระญาณสังวร ท่านสอนกรรมฐานสัปดาห์ละ ๒ วัน คือวันโกนและวันพระ ข้าพเจ้าสนใจมากจึงได้ไปกราบท่าน พอเห็นท่านก็ร้องไห้ ด้วยทุกข์ใจที่ป่วยเป็นโรคกังวล จิตใจหดหู่เศร้าหมอง ท่านถามข้าพเจ้าว่า เรียนธรรมะขึ้นพื้นฐานหรือยัง ข้าพเจ้าตอบว่ายังไม่รู้จักธรรมะอะไรเลย ท่านจึงได้มอบหมายให้หม่อมหลวงท่านหนึ่งพาข้าพเจ้าไปอบรมและให้มาวัด มาฟังสมเด็จพระเทศน์และนั่งสมาธิ ข้าพเจ้าก็ตั้งใจมาก สมเด็จพระญาณสังวรท่านสอนเรื่องสติปัฏฐานสี่ กาย เวทนา จิต ธรรม ข้าพเจ้าชอบมาก ด้วยน้ำเสียงของสมเด็จพระสังฆราช มีจังหวะเป็นระยะ ๆ ฟังแล้วจิตใจสงบสบาย ข้าพเจ้าพิจารณาตามทุกครั้งนี้เป็นก้าวแรกของการอบรมจิตซึ่งไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า แก่นของศาสนาพุทธอยู่ตรงนี้เอง

แต่อาการป่วยก็ยังคงรบกวนอยู่ ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจมาก นอนไม่หลับ กินข้าวไม่ลง วันหนึ่งเดินผ่านห้องถ่ายเอกสารของที่ทำงาน เห็นมีรูปพระเรียงรายติดอยู่ข้างผนังห้อง เป็นรูปเล็ก ๆ ขนาด ๑ นิ้ว จึงเดินดูอ่านรายชื่อพระว่าเรารู้จักใครบ้าง อ่านผ่าน ๆ ไป

มากมายก็รู้จักเพียงหลวงพ่อบาน เพราะบิดานับถืออยู่ และเจอรูปหลวงพ่อบาน วัตถุประสงค์ใจมาก เพราะจำได้ว่าพ่อมีแหวนหลวงพ่อบาน พ่อจะใส่ติดนิ้วก่อนออกจากบ้านเสมอ ๆ ตกตึกข้าพเจ้าก็นอนไม่หลับกังวลใจด้วยเรื่องที่ดินป่วยไม่หาย เป็นลมบ่อย ๆ

ก็รีบกลับไปประมาณตี ๔ ได้ฝันไปว่า มีพระภิกษุรูปหนึ่งมานั่งบนเตียงข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลับลงไปนั่งบนพื้นแล้วยกมือไหว้พร้อมกับพูดว่า “**สวัสดิ์ค่ะหลวงพ่อบาน**” พระภิกษุรูปนั้นมีรูปร่างสูงใหญ่มาก ผิวขาว สูงจรดเพดานห้อง ข้าพเจ้าต้องเงยหน้าพูดกับท่าน ท่านห่มผ้าสีเหลืองเหมือนทองคำสวยงาม ข้าพเจ้านั่งพนมมือพร้อมกับคิดว่า ตัวเราป่วยอยู่จะขอยากิน แต่เป็นเด็กไม่กล้า ควรจะยืมชื่อพ่อมาขอดีกว่า เพราะพ่อเองก็กระเพาะลำไส้ไม่ดี เราขอยาให้พ่อและก็เอายากินด้วยเผื่อจะหาย ในฝันคิดดังนั้น จึงเอ่ยว่า “**พ่อไม่ค่อยสบาย จะขอยาหลวงพ่อบานไปให้พ่อ**” ท่านยิ้มท่านนั่งท่าพับเพียบหันไปหยิบห่อผ้ามาส่งให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามองดูแล้วถามว่า **กินแล้วหายไหม** หมายความว่า ข้าพเจ้าขอกินด้วยจะหายโรคไหม ท่านยิ้มบอกว่า **หายทั้งนั้น ใครกินก็หายหมด** ข้าพเจ้าดีใจมากรีบรับห่อยามาก็กินขึ้น

เช้าวันรุ่งขึ้นก็เที่ยวไปสอบถามว่าหลวงพ่อบานนั้นรูปร่างอย่างไร เพราะข้าพเจ้าไม่เคยเห็นเพื่อนบอกว่า ผอม ๆ สูง ๆ ขาว ๆ ข้าพเจ้าก็ดีใจระหว่างคุยกัน มือก็หยิบหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งวางอยู่บริเวณนั้นมาเปิดดูก็ตกใจมากเพราะหนังสือเล่มนั้น ได้บรรยายอาการป่วยของข้าพเจ้าไว้โดยตลอด ว่าเป็นโรคขาดน้ำตาลในเลือด ข้าพเจ้าดีใจมากจึงรีบไปหาหมอ หมอจึงแนะนำให้กินทุกอย่างที่ขวางหน้า กินน้ำตาลมาก ๆ และให้ยานอนหลับมา ๗ เม็ดกินวันละ ๑ เม็ด เพื่อให้พักผ่อนมากที่สุด ข้าพเจ้าก็มีอาการทุเลาขึ้นโดยตลอดและหายป่วยในที่สุด ระหว่างนั้นข้าพเจ้าเริ่มเดินทางสู่เส้นทางกำเนิดบุญ ครั้งแรกไปกราบไหว้ พังพระระฆังจากพระอริยเจ้า

ช่วงที่ป่วยนั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเป็นโรคอะไร อยากให้พระนั่งสมาธิดูให้ ก็ไม่ทราบจะหาพระที่ไหนไม่รู้จัก ก็ได้เดินผ่านแผงหนังสือแถว ๆ วัดบวรนิเวศ ได้ซื้อหนังสือพระชื่อ **คนพันโลก** อาจารย์ปัทมภ์ เรียนเมฆ เป็นผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พบรายการทัวร์ธรรมะจึงสนใจ เพราะรายชื่อพระล้วนแต่แก่ ๆ ทั้งนั้น ข้าพเจ้าจึงสนใจและได้ติดตามคุณปัทมภ์ไปทันที ก็ได้พบหลวงปู่ชามา หลวงปู่ศรีจันทร์ หลวงปู่คำดี ที่จังหวัดเลย หลวงปู่อ่อน หลวงพ่อพุทธ พระอาจารย์มหาบัว พระอาจารย์วัน พระอาจารย์โชติ วัดภูเขาก้าว พระอาจารย์คุณ หลวงปู่คุณ หลวงปู่คุณ ข้าพเจ้ามีเงินติดตัวไป ๒๐๐-๓๐๐ บาท ได้แลกเงินแบงก์สิบบาทไว้ ใส่ซองเขียนชื่อไว้ซองละ ๒๐ บาท เพราะกลัวจะไม่ครบทุกวัด และครั้งนี้ได้พบหลวงปู่ขาวด้วย คณะคุณปัทมภ์นั่งสมาธิเก่งมาก ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่อง ใครทำอะไรก็ทำตาม เขาก็สอนให้อธิษฐานจิต ขอให้ไปนิพพาน ขอสติปัญญาเป็นเลิศ ก็จำมา

ข้าพเจ้าสังเกตเห็นพระอริยเจ้าทุกรูปนั้นมีผิวพรรณผ่องใสสะอาด ขาวนึ่งมองได้ทั้งวัน อายุมากแต่กลับผิตจากคนแก่ที่เคยเห็น ผิวสวยมาก ตาแจ่มใส พุดเสียงเพราะและใจดีมีเมตตา ทำให้สบายใจมาก จึงคิดว่าเรามาทำบุญกับพระแก่ ๆ นี้ดีมาก ต่อไปจะมาอีก และเริ่มเรียนรู้เรื่องราวการจุดธูปของพระอริยเจ้าต่าง ๆ ให้รู้สึกอัศจรรย์ในบุญบารมีของท่าน ข้าพเจ้าเริ่มเข้าใจธรรมะมากขึ้น ปี ๒๕๒๒ นั้นก็เดินทางไปภาคอีสานอีก ได้เตรียมอาหารแห้ง ผลไม้ไปถวายพระตามกำลังเงินของตน คือ ส้ม ๒ กิโล ขนมะปืยะ ไข่เค็ม ไปก็ครั้งก็มีปัญญาซื้อได้เพียงนี้ เนื่องด้วยเงินจำกัดจึงต้องซื้ออาหารที่มีจำนวนมาก จะได้ถวายพระได้หลายวัด ในระยะนั้นก็เห็นว่าเรานี้จนนักไม่มีเงินทำบุญ หันไปมองคนอื่น ๆ เขาก็เอาของดี ๆ มาถวายพระและสามารถทำบุญ ๑๐๐ บาท ต่อ ๑ วัด ส่วนเรานั้น ๒๐ บาทเท่านั้นเอง

การระลึกเช่นนี้เสมอ ๆ จิตก็ประทับใจความปรารถนาไว้ว่า หากวันใดเรามีเงินมากกว่านี้เราจะทำวัดละ ๑๐๐ บาท เราจะซื้อของถวายพระมากกว่านี้ การตั้งจิตนั้นเป็นการสั่งสมซึ่งความปรารถนาเจตนาทำทานบารมีอันบริสุทธิ์ เป็นการสะสมทานบารมีโดยไม่รู้ตัว เหมือนน้ำหยดลงทีละหยด ทีละทีแล้วน้ำก็เต็มตุ่ม ในปัจจุบันข้าพเจ้าก็บรรลุความปรารถนานั้น ซื้อของถวายพระครั้งใดผู้คนตกใจ เพราะคิดว่า ข้าพเจ้าเปิดร้านขายของชำหรือเป็นแม่ค้า เพราะสิ่งของที่นำไปถวายพระนั้นต้องใช้คนแบกขน ๔-๕ คน รถของข้าพเจ้าจึงเต็มไปด้วยของถวายพระอุดมสมบูรณ์เป็นที่สุด คราวหนึ่งข้าพเจ้าและคณะ ๑ คันรถบัสไปกราบนมัสการพระอาจารย์แบน วัดดอยธรรมเจดีย์ แวะพักค้างคืนที่วัด ๑ คืน รุ่งเช้าได้เห็นอุบาสิกาซึ่งเป็นลูกสาวร้านทองมาถือศีลแปดที่วัด เพราะเป็นโยมอุปัฏฐากจึงได้นำอาหารมาถวายพระ เป็นอาหารคาว หวาน ถาดใหญ่ ๆ ๔-๕ ถาด มีน้ำพริกปลาร้า ผักต้ม ผักดิบ แกงป่า อาหารหลายอย่าง แม้แต่ขนมก็ประดิษฐ์สวยงามมาก ยิ่งความประทับใจแก่ข้าพเจ้าซึ่งยืนมองด้วยความแปลกใจ เพราะเขตวัดดอยธรรมเจดีย์สมัยนั้นอยู่ไกลมาก การคมนาคมไม่สะดวก แต่ตื่นเช้าก็พบอาหารประณีตวางเรียงรายอยู่ในครัว ข้าพเจ้ายืนมองแล้วรำพึงว่า เพราะว่าเขารวยเขาจึงมีเงินมาทำอาหารถวายพระมากมายขนาดนี้ ของดี ๆ ขนมาให้วัดในป่า ทำอย่างไรเราจึงมีวาสนาเช่นนี้ แม้ผ่านไปหลายปี ก็ยังระลึกในภาพนั้นอยู่

ในปี ๒๕๓๔ เดือนกุมภาพันธ์-มีนาคม ๒๕๓๔ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสทำอาหาร ๓ ถาดใหญ่ ๆ มาถวายพระวัดจินดิต แขวงมีนบุรี กทม. วัดจินดิตตั้งอยู่ในเขตไกลบ้านเรือน อยู่ในเขตอิสลาม อยู่กลางทุ่งนา จึงไม่ค่อยมีใครใส่บาตร ข้าพเจ้าได้มาวัดจินดิตเสมอ ๆ เพราะเป็นวัดที่เคร่งครัด พระมีจริยาวัตรงดงาม บริเวณวัดสะอาด เงียบสงบ สวยงาม เมื่อรู้ว่าพระไม่ค่อยมีอาหารฉันจึงสลดใจ ได้จัดอาหารมาถวายพระ ๓ ถาดใหญ่ ๆ ข้าว ๑ หม้อทุกเช้า

เป็นเงินเฉลี่ยวันละ ๓๐๐ บาท ๒ เดือนเต็ม เวลานั้นจึงระลึกได้ว่าบัดนี้เราได้สมปรารถนาแล้ว สามารถถวายอาหารพระได้มากมายขนาดนี้ นับเป็นบุญวาสนาจริง ๆ จึงได้เข้าใจว่าการตั้งจิตอันดีไว้บ่อย ๆ ความปรารถนาที่ย่อมบรรลุผลในกาลข้างหน้าไม่ช้าเกินรอ

นับตั้งแต่ได้กราบไหว้ครูบาอาจารย์พระอริยเจ้าผู้ทรงศีลบ่อย ๆ ครั้ง ข้าพเจ้าเริ่มแยกแยะระหว่างพระแท้กับพระปลอม จึงอธิษฐานจิตเสมอ ๆ ว่าจะไหว้พระทำบุญทั้งที่ขอให้ได้ไหว้พระแท้ ๆ จากปี ๒๕๒๒ มาบัดนี้ ข้าพเจ้าได้พบแต่พระดีพระแท้ตลอดเวลา และด้วยเหตุนี้กุศลต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้ถวายแด่พระแท่นั้น ก็ส่งผลออกมาให้กับข้าพเจ้าในทุก ๆ ทาง ด้วยว่าหากจิตของเราปรารถนาจะทำบุญ ทำด้วยศรัทธามาก สิ่งของถวายก็มาจากเงินที่หามาจากหยาดเหงื่อแรงงาน ผู้รับเป็นพระทรงศีล ถวายแล้วก็ยังเก็บมาชื่นชมว่าเรานี้มีวาสนาได้ทำบุญกับพระดี ๆ เหตุนี้จึงระลึกได้ว่าข้าพเจ้าหว่านข้าวพันธุ์ดี ในนาดี ข้าวจึงอุดมสมบูรณ์มาก

ทุกครั้งที่ไปกับคณะทัวร์คุณปัทมภ์ เรียนเมฆ (ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว) จะต้องแวะหาหลวงพ่ोजรัญเสมอ และบางครั้งมาตึกตื่นเที่ยงคืน แต่หลวงพ่อกลับยิ้มแย้มต้อนรับสอนธรรมะด้วยความเมตตา ในปีนั้นข้าพเจ้ายังไม่มีคุณสมบัติติดตัวเลยจึงละอายไม่กล้าเข้าใกล้นั่งห่าง ๆ และแอบสังเกตดู ใคร ๆ ก็บอกว่าหลวงพ่ोजรัญเก่ง หลวงพ่ोजรัญดี และมีเมตตา แต่ข้าพเจ้านั้นกลัวขอบไปไหว้พระแท้ ๆ ใจดีมากกว่า แต่แล้วไม่กี่ปีต่อมาข้าพเจ้ากลับกลายเป็นลูกศิษย์หลวงพ่ोजรัญและได้ดีมากก็เพราะท่าน จึงอดไม่ได้ที่จะระลึกถึงท่านในปีแรก ๆ

ธรรมะของครูบาอาจารย์

เมื่อข้าพเจ้ามีเวลาว่างจะนิยมไปแสวงหาครูบาอาจารย์ ไปฟังธรรม ไปถวายสังฆทาน ผ้าป่า กฐิน จะไปทุกครั้งที่มีโอกาส ไปแล้วสบายใจ ได้หนังสือธรรมะ เทปมาทุกครั้ง ก็จะเปิดอ่านเปิดฟังทันทีที่กลับมาถึงบ้าน หรือยามว่าง จนกระทั่งติดเป็นนิสัยชอบอ่านธรรมะ ฟังเทป บางคนไม่เข้าใจ มองคนที่อ่านหนังสือธรรมะเป็นคนมีปัญหา หรือเป็นคนที่ไม่ได้ความ แต่ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า หนังสือธรรมะก็ตาม เทปธรรมะก็ตาม คือกุญแจไขความทุกข์ที่วิเศษที่สุด ยามใดที่ทำงานทำการ หรือพบปะบุคคลที่มีจิตใจไม่ดี เราถูกประทุษร้ายด้วยคำพูดที่ดี การกระทำต่าง ๆ นานาก็ดี สิ่งที่เป็นโลกธรรมแปดนั้น เราย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นที่จะนำคำพูด การกระทำนั้น ๆ มาครุ่นคิดเป็นกังวลใจ บั่นทอนจิตใจของเราให้หดหู่ เศร้าหมอง วิตก กังวล

ทุกข์ร้อนกินไม่ได้ นอนไม่หลับ ทูรันทุราย มีโทษเสียใจ โกรธแค้น อาฆาตพยาบาท จอง
เวร ยามใดที่ข้าพเจ้าเกิดความคิดเช่นนี้ในมโนนึก ข้าพเจ้าจะรีบเปิดหนังสือธรรมะอ่านทันที
และช่างแปลกจริง ๆ เรื่องราวในหนังสือนั้นบรรยายความตรงใจดำพอดี ไฟที่กำลังลุกกลับ
ลดลงและมอดไปในที่สุด ความสงบก็เกิดขึ้น และเกิดความละเอียดใจ และต่อมาจะเกิด
สติปัญญาขึ้นว่า วันหนึ่งข้างหน้าเราจะพิสูจน์ให้เห็นว่าเราเป็นคนเช่นไร ใครที่กลับ
แก่งเรามากเท่าใด ต่อไปเขาย่อมต้องกลืนน้ำลายที่ถ่มรดตัวเรามากเท่านั้น และ
ตั้งใจมั่นว่าใครว่าเราเลว เราต้องดีให้ได้ ใครว่าเราจน เราต้องรวยให้ได้ ใครว่าเราโง่
เราต้องฉลาดให้ได้

แต่การติดค้างคำตำหนิใจไม่ใช่จะทำให้หลุดได้ง่าย พอเพลอ ๆ ก็นึกถึงคำพูดนั้นอีก ก็
กลับบ้านไปเปิดเทพธรรมะฟัง เทพธรรมะชื่อสะสมไว้มากมายเป็นสิบ ๆ ตลับ มีหัวข้อธรรมะ
หลายอย่าง เลือกรวมใจที่กำลังเดือดร้อนอยู่ เช่น โลกธรรมแปด อุเบกขาบารมี ขันติบารมี ใจ
ที่มันกำลังฟุ้งและร้อนรุ่มก็ถูกธรรมะของหลวงปู่ต่าง ๆ ดับไปจนหมดสิ้น ข้าพเจ้าจึงมีจิตที่
สงบ สบาย สว่างและสามารถต่อสู้กับอุปสรรคนานาชนิดได้ เมื่อข้าพเจ้าเริ่มเรียนรู้ธรรมะว่า
ด้วยอานิสงส์ของบุญกุศลและกฎแห่งกรรมว่า ใครทำอะไรได้อย่างนั้น

ข้าพเจ้าก็เริ่มมาพิจารณาคำสอนของพระท่านสอนว่า **อยากรวยให้ทำทาน** **อยาก**
สวยให้รักษาศีล **อยากฉลาดหรือดีให้ภาวนา** แต่ข้าพเจ้ากลับมาพิจารณาว่า เรามีทุกข์
เรื่องความจน พระท่านสอนว่าอยากรวยให้ทำทาน พระสอนว่า ธรรมะพระพุทธเจ้าพิสูจน์ได้
และนิสัยของข้าพเจ้าก็คือต้องพิสูจน์ว่าจริงหรือเปล่า ทำทานแล้วรวย ข้อนี้สนใจมาก ขอ
พิสูจน์ข้อนี้ก่อน

จากนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าก็ลงมือพิสูจน์สักธรรมว่า ทำทานแล้วรวย วันหนึ่งในเดือน
ตุลาคม ๒๕๒๕ ข้าพเจ้าได้ข่าวว่า หลวงพ่อฤๅษีลิงดำจะมาที่บ้านซอยสายลม เพราะเป็นวัน
เกิดท่าน มีพระธาตุแจกแก่ญาติโยมด้วย ข้าพเจ้าจึงรีบออกเดินทางไปแต่เช้า ปรากฏว่าผู้คน
หลังไหลมาแน่นขนัด ข้าพเจ้ามีเงินติดตัวอยู่ประมาณ ๓๐๐ บาท จึงถวายเงินทำบุญวันเกิด
หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ ๑๐๐ บาท ได้รับแจกพระธาตุและคาถาหลวงพ่อปานมาอ่านแล้วก็พับใส่
กระเป๋าถือ ไม่ได้สนใจไยดี

ช่วงนั้นข้าพเจ้าเริ่มมีบ้านอยู่ เริ่มจะผ่อนส่งเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท แต่เงินเดือนเพียง
๓,๐๐๐ บาทเศษ ทุกข์ใจเหลือเกิน เงินในธนาคารก็จะหมดแล้ว พอดีเห็นกระดาษพับอยู่ใน
กระเป๋าถือ เป็นคาถาหลวงพ่อปาน ก็นำมาอ่าน

“คาถาเรียกทรัพย์” พุทธะ มะอะอุ นะโมพุทธานะ วิระทยโย วิระโคหนายัง วิระ หิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม ท่องทุก วันวันละ ๓ จบ ๕ จบ ๙ จบ แล้วให้ใส่บาตรทุกวันก่อนไปทำงานหรือท่องคาถาแล้วเอาเงินใส่ กระปุกทุกวันแล้วนำเงินไปถวายเป็นค่าอาหารพระ ขณะนั้นกำลังจนตรอก เงินจะขาดมือแล้ว เราแย่งแย่ง ๆ จึงตัดสินใจว่า ลองดู จะรวยได้อย่างไรมองไม่เห็น แต่ทำนสิ่งให้เราต้องเราก็กอง แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาท่องคาถาหลวงพ่อบานทุก ๆ วันแล้ว นำกระปุกมาติดป้าย “พุทธะมะอะ อุ” กันไว้ ไม่ให้เผลอหยิบเงินไปใช้ นำเงินเหรียญ ๕ ใส่กระปุกทุกวัน ยามนั่งรถเมล์ก็ท่อง คาถาเพราะกลัวว่า ก่องน้อยไปจะไม่พอ เพราะรถติด ๑ ชม. กว่าจะถึงที่ทำงาน ท่องคาถา พุทธะมะอะอุ ประมาณ ๑๐-๑๕ นาที เวลาเหลือก็สวดอิติปิโส ๒-๓ จบ จากนั้นแผ่เมตตา นั่ง เพลิน ๆ ก็ถึงที่ทำงาน ทำอย่างนี้อยู่ ๒ สัปดาห์ ความอัศจรรย์ก็เกิด เพราะมีคนอาศัยอยู่ หมู่บ้านเดียวกันแต่อยู่ซอย ๕ ได้มาหาทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จัก มาชวนไปทำงานพิเศษ เขาเคยเห็น ข้าพเจ้า ๒ ครั้ง และคิดว่าจะต้องชวนมาทำงานพิเศษคือ ขายนํ้ายาทำความสะอาดบ้าน เช่น นํ้ายาซักผ้า นํ้ายาล้างรถ นํ้ายาขัดพื้น นํ้ายาล้างเครื่องเงิน เครื่องทองเหลือง ล้างเพชรพลอย ซ็อนํ้ายา.....ผลิตจากประเทศสหรัฐอเมริกา นํ้ายาแต่ละอย่างมีราคาสูงขวดละ ๑๐๐ บาทเศษ ซึ่งเทียบค่าเงินสมัยนั้นจัดว่าแพง ข้าพเจ้าหนักใจ แต่ก็พิจารณาว่าเป็นอาชีพสุจริต แล้วเราจะมาจนอยู่อย่างนี้ไม่ได้ ต้องขยัน จะเหนื่อยเท่าใดไม่ว่า ขอเราได้เงินมาผ่อนบ้าน เราก็มีความสุขแล้ว ก็จัดแจงนำนํ้ายานั้นมาทดลองใช้ประมาณ ๕-๖ วัน ตามสรรพคุณที่ เขียนไว้เป็นภาษาอังกฤษ และได้เข้าอบรมที่บริษัทในวันหยุด (วันเสาร์) และพยายามหาจุดเด่น ของนํ้ายา ว่าต่างจากยี่ห้ออื่น ๆ อย่างไร เมื่อพบแล้วก็ตื่นเต้นมาก รู้ว่าต่อไปนี้เราจะได้เงิน แล้ว จึงมาพิจารณาหาลูกค้า ค่อย ๆ วางแผนทำงาน คิดพิจารณาว่าจะพบกับลูกค้าอย่างไร จึงให้เขาสนใจ จะต้องไปหาใครบ้าง ก็ทบทวนไปมาจนแน่ใจจึงเริ่มจากเพื่อนสนิทก่อน เวลา นั้นเงินติดตัวหมดแล้วจึงขอยืมเพื่อน ๒๐๐ บาท มาซื้อนํ้ายา ชั่วระยะเวลากลับไป ๗ วัน ก็มี กำไรมา ๒,๐๐๐ บาท ตื่นเต้นเป็นที่สุด นำเงินไปคืนเพื่อน เพื่อนถามว่าเธอทำไมไม่มาหาฉัน เหมือนก่อนนี้ หายไปไหน จึงตอบว่า เวลาว่างไม่มีแล้ว ไม่มีเวลาคุยไม่มีเวลาเที่ยวเตร่เวลา นอนพักก็ไม่มี ที่วิก็ไม่ว่าง เพราะต้องหาเงินมาผ่อนส่งค่าบ้าน เวลาเย็น ๆ และเสาร์-อาทิตย์ จึงทำงานหนักมาก

แต่ทุกเช้าก็ยังท่องคาถาหลวงพ่อบานเหมือนเดิม พอรวมเงินได้มา ๕๐ บาทก็นำไป ซื้ออาหารถวายพระและเนื่องจากพระที่เลื่อมใสอยู่ต่างจังหวัดหมด จึงได้คิดว่าจะต้องส่งทาง ไปรษณีย์ดีที่สุด เงิน ๕๐ บาทเพิ่มเป็น ๑๐๐ บาทต่อสัปดาห์ วัดที่ส่งไปเป็นวัดปฏิบัติธรรม ทั้งสิ้น เช่น หลวงพ่อจำเนียร วัดถ้ำเสือ จ.กระบี่ วัดปิปปลิวนาราม บ้านค่าย จ.ระยอง

(หลวงพ่อกัสสปมุนี) หลวงพ่อวิชัย วัดถ้ำผาจม จ.เชียงราย และหลวงพ่อจรัญ วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี บางครั้งก็รวบรวมถวายผ้าป่า เมื่อรู้ว่า มีพระอริยเจ้าท่านใดมาพำนักในกรุงเทพฯ หรือฝากเพื่อนนำไปถวายเป็นสังฆทาน

ส่วนการทำงานนั้น เมื่อมีเวลาว่างช่วงเย็น หรือเสาร์-อาทิตย์ ข้าพเจ้าจะต้องไปหา ลูกค้าที่เป็นเพื่อน ๆ ญาติพี่น้อง เพื่อสาริตการใช้น้ำยาในวันหยุด การทำงานนั้นหนักเหน็ดเหนื่อยมาก ต้องพูดทั้งวัน ไม่ค่อยมีเวลานอนพัก ว่างจากไปหาลูกค้าก็ต้องทำงานบ้าน เวลาทำงานบ้านก็จะเปิดเทปธรรมะฟังไปด้วย มิฉะนั้นจะหาเวลาว่างไม่ได้เลย ส่วนลูกค้านั้นเมื่อใช้น้ำยาแล้วก็จิตใจมากเพราะเป็นของคุณภาพดี ใช้แล้วใช้ติดต่อกันโดยตลอด กลายมาเป็นขาประจำ ข้าพเจ้าจึงได้ลูกค้าเก่า ๆ มากและลูกค้าใหม่ที่ได้จากการแนะนำต่อ ๆ กันไป ข้าพเจ้าก็เริ่มมีเงินมาผ่อนบ้าน ๕,๐๐๐ บาททุกเดือน อีกทั้งเงินทำบุญก็สามารถทำได้ครั้งละ ๑๐๐-๒๐๐ บาท เมื่อส่งไปพระณีย์ไปครั้งใหม่จะเพิ่มเป็น ๒๐๐ บาท

ข้าพเจ้าได้รับนิมิตยสารโลกทิพย์เป็นประจำ ได้เปิดดูคอลัมน์ที่บอกข่าวทำบุญ จึงเริ่มส่งเงินไปสร้างวิหาร ตามตามจังหวัดต่าง ๆ แห่งละ ๑๐๐ บาท ได้ส่งไปเดือนละ ๒-๓ วัด ในแต่ละเดือนนั้นจะเห็นเรื่องสร้างโบสถ์กุฏิกรรมฐานและซื้อที่ดินถวายวัดเพราะข้าพเจ้ายังมีทุกข์ ที่เป็นหนี้ผ่อนส่งบ้านอยู่ จึงคิดว่า อาณิสสผลบุญนี้คงจะเกิดแก่เราในอนาคต เมื่อมีโอกาสไปวัดต่างจังหวัด เห็นว่ามีกรบอบบุญเรื่องซื้อที่ดินถวายวัด จะรีบทำทันทีไม่ให้ตกหล่นเลย ไม่มีการรังเกียจหรือปฏิเสธบุญแต่อย่างใด ต่อมาอาณิสสเหล่านี้ได้ส่งผลมาให้ข้าพเจ้ากลายเป็นผู้มีเงินทอง ทรัพย์สิน มีบ้านช่องหลายหลัง และที่ดินหลายแปลงอย่างมหัศจรรย์

ในการทำงานนั้น ข้าพเจ้ามีนิสัยอย่างหนึ่ง คือต้องทำงานให้ได้ระดับดาวหรือดีเด่น เพราะถือว่าเรามีฝีมือมีสมอง เราเหมือนเขาทุกอย่างจะให้ต่างกันไม่ได้ คนเราแพ้นะตรงความขยันเท่านั้น ในระยะเวลานั้น เพื่อนฝูงจะชวนเที่ยวเตร่ ข้าพเจ้าไม่ยอมไป หาเงินอย่างเดียว และตั้งเป้าหมายว่าจะพึ่งตนเองเท่านั้น ไม่ยอมมอมมือเท้าให้ใครมาสมเพศเวทนา เป็นกฎธรรมดาอย่างหนึ่งที่จะต้องเจอมารผจญ ในระยะนั้นมีเพื่อนที่ทำงานเจ้านายบางคน มองดูด้วยความดูถูกเหยียดหยามว่า ต่ำต้อย ยากจนต้องทำงานพิเศษหาเงิน พวกกันหาทางกลั่นแกล้งต่าง ๆ นานา บางอย่างไม่จริงก็ใส่ความให้เสียหายพูดว่าร้ายต่าง ๆ แต่ก็อดทนไม่เคยต่อปากต่อคำ เพราะที่ทำงานคนส่วนใหญ่เสวยบุญเก่าคือพ่อแม่ร่ำรวย มีรถขับมาทำงาน มีเงินใช้ฟุ่มเฟือยจากค่าดอกเบี้ยยบ้าง จากกิจการใหญ่โต

บ้าง คนขึ้นรถเมล์จึงมีปมด้อย ดังนั้นจึงเป็นเรื่องทุกข์ใจของคนที่ไม่มียศ ต้องตะเกียกตะกาย
หารถมาขับ ทั้ง ๆ ที่รายได้ก็ไม่มีแต่ต้องทำไป เป็นเรื่องของเกียรติยศ

ช่วงที่ข้าพเจ้าทำงานหนักมากทั้งราชการ ทั้งงานพิเศษ ทั้งงานบ้าน แต่ก็สามารถอยู่
ได้อย่างมีความสุข ไม่เคยทะเลาะกับใคร ไม่ด่าว่าใคร เพราะจิตใจเป็นสุข โดยมีธรรมะ
เป็นที่เลี้ยงสิ่งหล่อเลี้ยงข้าพเจ้าอีกประการหนึ่งคือ ยิงนับวันผ่านไป ทานบารมีที่สั่งสมไว้ทุก
ๆ สัปดาห์ ทุกเดือน ก็ส่งผลงอกงามขึ้นทีละน้อย ข้าพเจ้ามีความสุขมาก จึงไม่เคยใส่ใจ
ต่อการนิทนาทร้ายของใคร แม้ในระยะที่วิกฤตนั้น ข้าพเจ้ายังคงเย็บปากสนิท สวดมนต์แผ่
เมตตา นั่งสมาธิตามโอกาส แต่ส่วนใหญ่จะกำหนดจิตในอิริยาบถต่าง ๆ ซึ่งได้รับการสอนจาก
หลวงพ่อบุร **วัดป่าสาละวัน** หนึ่งในจำนวนพระธรรมะพระอรียเจ้าที่เปรียบเสมือนกำแพงกัน
ข้าพเจ้าให้พ้นจากการถูกทำลายต่าง ๆ นานา ก็คือธรรมะของ**หลวงพ่อบุร** ท่านเขียน
จดหมายมาสอนให้แผ่เมตตาหนัก ๆ สวดมนต์อธิษฐานกรรม และสอนให้ขยันมาก ๆ ฟังแต่
ตนเองเท่านั้น

ในปีนั้น อธิษฐานจิตว่าขอให้ไปญี่ปุ่น ปรากฏว่าสมาชิกข้าพเจ้าได้ทำงานขาย
เครื่องสำอางได้สูงเกินเป้าหมายที่ข้าพเจ้าวางไว้ โดยข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องเลย เพราะต่างคนต่าง
ติดต่อเข้าบริษัทเอง ไม่ต้องผ่านมาที่ข้าพเจ้า ตามที่ข้าพเจ้าสอนงานไว้ ดังนั้น แม้งาน
ราชการจะหนักหนาสาหัสเพียงใด แต่อีกด้านหนึ่ง ลูกทีมสมาชิกข้าพเจ้ากลับทำงานทะลุ
เป้าหมาย ข้าพเจ้าสังหรณ์ใจว่า เราทำงานหนักขนาดนี้เงินงานเกือบหมดแล้ว **แต่วันรุ่งขึ้น**
กลับมีงานสุขุมลงมาแบบไม่รู้จักอีก เขาเอาเราให้ตายแน่ ก็เป็นความจริง แล้ว
คำสั่งก็มาถึงข้าพเจ้าว่า **ไม่ขึ้นเงินเดือนให้** ยังความตกตะลึงแก่เพื่อนฝูงญาติพี่น้องเป็น
อย่างยิ่ง โดยมีเหตุผลว่า **ผลงานต่ำกว่าเกณฑ์** นี่คือรางวัลที่เขาเจตนาจะให้ข้าพเจ้าโดย
แท้จริง ข้าพเจ้ารู้สึกขมขื่นเป็นที่สุด รู้ว่าวันนี้จะต้องมาถึง

โลกธรรมแปด ครั้งนี้หนักมาก เพื่อนฝูงได้ยุให้ข้าพเจ้าต่อสู้ขอความเป็นธรรมโดยให้
ตั้งกรรมการสอบสวน ข้าพเจ้าทุกข์ใจมากเพราะทุกคนก็อยากให้อต่อสู้ทางโลกทั้งสิ้น แต่
ข้าพเจ้าเองนั้นไม่ปรารถนาจะเรียกร้องสิ่งใด เพราะรู้ว่าหากต่อสู้ไปแล้วเรื่องราวจะหาข้อยุติ
ไม่ได้ ผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องจะต้องถูกกระทบกระเทือน ระหว่างนั้นก็ยังมีเทพธรรมะเป็นที่พึ่ง

รุ่งขึ้นช่างนำอัศจรรย์ ได้รับจดหมายจาก**หลวงพ่อบุร** **วัดอัมพวัน** ท่านสอนให้
อดทน อดกลั้น สวดมนต์ แผ่เมตตา ไม่โกรธใคร ฟังตนเองดีที่สุด เมื่อข้าพเจ้าได้อ่าน
จดหมายแล้วน้ำตาแทบร่วง ท่านช่างรู้ใจเราเหลือเกิน อย่างน้อยเราก็มีครูบาอาจารย์ที่เป็น
พระอรียเจ้า รู้เห็นการกระทำของเรา ว่าดี-ชั่วประการใด เรายังมีที่พึ่ง กำลังใจและสติก็คืนมา

ทันที เอาจดหมายให้ใคร ๆ ดูบอกว่า **ฉันเชื่อพระอริยเจ้า ท่านสอนมาอย่างนี้ ถือเป็นมงคล ฉันไม่เชื่อใคร ฉันไม่ต่อสู้ แต่จะให้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ต่อไป**

ด้านหนึ่งที่กำลังถูกทำลายชื่อเสียง กลั่นแกล้งในเรื่องการงานต่าง ๆ นั้น ข้าพเจ้ากลับอยู่ในความสงบ ยึดคำของครูบาอาจารย์เป็นแนวปฏิบัติ แม้ว่าเพื่อนฝูงญาติพี่น้องจะต้องการให้ข้าพเจ้าลุกขึ้นต่อสู้บ้าง แต่ข้าพเจ้ากลับเฉย ไม่ต่อปากต่อคำแต่อย่างใด ช่วงนั้นข้าพเจ้าอธิษฐานจิตว่า ด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้ากำลังทำงานหนักอยู่นี้ ต้องอยู่ทำราชการถึง ๒-๓ ท่วมเป็นเวลากว่า ๓ เดือนนี้ โดยยกเงินค่าล่วงเวลาทั้งหมดให้ราชการ ไม่เอาแม้แต่บาทเดียว เพราะถือว่ามียายได้พิเศษแล้ว แต่ขอให้ข้าพเจ้ามีโอกาสเดินทางไปต่างประเทศ คือประเทศญี่ปุ่นด้วย เมื่ออธิษฐานจบก็บันทึกไว้ว่า เชื่อมั่นในผลบุญของตนแล้วเว้นที่ว่างไว้ เพื่อกลับมาบันทึกว่าคำอธิษฐานสัมฤทธิ์ผลหรือไม่

ปรากฏว่างานพิเศษที่เคยทำอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้เปลี่ยนแปลงย้ายมาเป็นแผนกบริหารของบริษัทเครื่องสำอางยี่ห้อหนึ่ง มีหน้าที่เป็นผู้ให้คำแนะนำปรึกษาในงานขายของพนักงานซึ่งสังกัดในที่มงานข้าพเจ้า ประมาณ ๓๐๐ คน การบริหารงานนั้นไม่ได้ยุ่งยากแต่ประการใด เพราะทางบริษัทให้งบประมาณสำหรับข้าพเจ้าที่จะจัดสถานที่ฝึกบรรยายแก่สมาชิกทั้งหลายในวันเสาร์-อาทิตย์ ตามโรงแรมใหญ่ ๆ การพบปะพูดคุยแก้ไขข้อข้องใจอบรมให้ความรู้ด้านการขายกับสมาชิกต่าง ๆ ทั่วประเทศ จึงเป็นเรื่องที่ต้องรู้จักใช้ศิลปะการพูดให้คนจำนวนมาก ๆ เข้าใจ และในเวลาเดียวกันนั้น สมาชิกที่อยู่ต่างจังหวัดที่ได้รับคำบรรยายพร้อมภาพประกอบและอัดเทปการสอนงานจากข้าพเจ้า ทำให้งานขายในต่างจังหวัดรุดหน้าไปมาก แม้สมาชิกของข้าพเจ้าไม่เคยพบเห็นกัน ก็สามารถทำงานขายที่จังหวัดตนเองได้มีประสิทธิภาพสูง ได้รับรางวัลสร้อยคอทองคำไปหลายคน เมื่อข้าพเจ้าคิดค้นวิธีการสอนงานได้แล้ว นั่งอยู่ที่ใดข้าพเจ้าไม่เคยอยู่นิ่งคิดเรื่องงานตลอด

ระหว่างที่งานราชการหนักมาก ด้วยว่าถูกสั่งให้ไปทำงาน ๒ สายงาน งานจึงประดังเข้ามาจนแทบไม่ไหว แต่ที่ไม่ปรึกษาใจก็สู้ และเห็นความผิดปกติของการสั่งให้ทำงานแบบสาหัสนี้ รู้ว่าถูกมารผจญแล้ว สภาพจิตธรรมะนั้น จึงมีที่ยึดเหนี่ยวและมั่นใจในคุณธรรมที่ตนเองกระทำมา ใครจะด่าว่า กลั่นแกล้ง เราก็เฉยเสีย วันหนึ่งเขาจะรู้เอง

จากนั้นประมาณอีก ๑ สัปดาห์ ข้าพเจ้าก็ฝันได้ไปเที่ยวญี่ปุ่น ในความฝันนั้นผู้บริหารของบริษัทถามว่า ทำไมเธอไม่ออกไปเที่ยวข้างนอก มา นั่งอยู่ในห้องโถงของโรงแรมทำไม ข้าพเจ้าตอบว่า เนื่องจากมาญี่ปุ่นแบบกะทันหัน จึงเอาเสื้อผ้ามาแค่ ๓ ชุด กำลังรอให้เขาส่งมาให้ ขณะนี้รอกระเป๋าเสื้อผ้าจากเมืองไทย ผู้บริหารบริษัทถามว่า เธอรู้ตัวแล้วว่าจะมาญี่ปุ่น เหตุใดจึงรีบร้อนขนาดเก็บเสื้อผ้ามาไม่ทัน ข้าพเจ้าก็เฉยแล้วตกใจตื่น

อีก ๒-๓ วันได้รับโทรศัพท์ให้ไปงานเลี้ยงฉลองรางวัลผู้ที่จะไปญี่ปุ่นโดยจะมีการประกาศรายชื่อผู้ได้ไปด้วย ข้าพเจ้าก็ไปงานเลี้ยงที่โรงแรมเซ็นทรัล ที่จัดขึ้นในวันเสาร์ การประกาศรางวัลเข้มข้นมาก เพราะทางบริษัทได้จำกัดจำนวนคนไปต่างประเทศให้ลดลงกว่าทุกครั้ง จึงเหลือเพียง ๑๕ คนเท่านั้น ข้าพเจ้ามานั่งฟังการประกาศด้วยใจระทึก ผ่านไปแล้ว ๑๐ คนก็ยังไม่เห็นชื่อข้าพเจ้า เพราะตัวเก็งที่ยังไม่ได้ประกาศชื่ออีกหลายคน ข้าพเจ้าใจไม่ดี

เมื่อประกาศมาถึงคนที่ ๑๔ ก็ยังไม่ใช่ข้าพเจ้า ใจข้าพเจ้าหล่นวูบลง พร้อมคิดว่าหลวงพ่อ (พระ) ทำไมลูกขอไว้ไม่ให้ลูก ลูกอยากไปเที่ยวญี่ปุ่น

เพราะขณะนี้ทุกขใจไม่อยากจะอยู่เมืองไทย ลูกทำงานหนักมากทั้ง ๒ ด้าน การไปญี่ปุ่นนั้น เพียงทัศนศึกษาไม่อยากจะอดว่าโก้หรูแต่ประการใด โฆษกไม่ยอมประกาศชื่อคนที่ ๑๕ ทำให้คนที่รอฟังผลกระวนกระวายใจ สักครู่หนึ่งก็พูดว่าคนที่ ๑๕ เป็นคนที่ผู้บริหารบริษัทแทบจะไม่เคยเห็นตัว พวกเราก็ไม่เคยเห็นเขาโผล่มาที่บริษัทในช่วงเย็น วันหยุดก็ไม่เคยเห็น ไม่มีดีอะไรจึงสามารถทำให้ทีมงานชนะเป้าหมายในครั้งนี้ ได้รางวัลไปต่างประเทศบ่อย ๆ แล้วก็ประกาศชื่อข้าพเจ้าเป็นคนสุดท้าย พร้อมกับมีหลายคนหน้าซีดและแทบเป็นลม เพราะไม่มีใครคาดหมายว่าครั้งนี้ข้าพเจ้าจะได้ไปต่างประเทศ

เพราะในขณะที่งานประจำที่ทำอยู่กองท่วมจนเต็มตัว ข้าพเจ้ายุ่งมากนอนดึกตลอด แต่เหตุใดครั้งนี้จึงได้รับรางวัลไปต่างประเทศอีกแล้ว น้ำตา ๒-๓ หยดของข้าพเจ้าก็ร่วงออกมา ที่สุดแล้วข้าพเจ้าก็สมปรารถนา จึงสอบถามทางบริษัทว่า ทีมงานข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ทางฝ่ายบัญชีเล่าว่า สมาชิกที่สังกัดในทีมงานที่ข้าพเจ้าอบรมอยู่นั้นต่างก็ส่งยอดจำหน่ายที่สูง ๆ เข้าบริษัทด้วยตนเองจำนวนมากมาย ก่อนการแข่งขันจะสิ้นสุดลง จึงทำให้ยอดแข่งขันข้าพเจ้า พุ่งขึ้นสูงมากจนแซงหน้าคนไปจำนวนหลายสิบคน ข้าพเจ้าจึงลาพักร้อนไปญี่ปุ่น ๗ วัน เมื่อกลับจากญี่ปุ่นแล้ว ก็กลับมาเดิมข้อความที่บันทึกค้างไว้ว่าจากคำอธิษฐานจิตนั้น สมปรารถนาแล้ว บัดนี้กลับมาจากญี่ปุ่นแล้ว จึงบันทึกไว้เป็นหลักฐาน ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๐

ความมั่นคงในคำสั่งของครูบาอาจารย์มีผลให้ข้าพเจ้ามั่นใจเป็นที่สุด ข้าพเจ้าต่อสู้อยู่ในความสงบมาตลอดและแน่นอนที่สุด ไม่มีใครเห็น เทวดา สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ต้องเห็น การอธิษฐานของข้าพเจ้าจะกระทำในกรณีสำคัญ ๆ เท่านั้น

ส่วนที่เล่ามานั้นเป็นเพียงเสี้ยวหนึ่งที่ข้าพเจ้าต้องผ่านความลำบาก การถูกกระทบกระทั่งมาตลอด แม้บัดนี้จะพ้นพวงหนามแล้ว ก็ระลึกย้อนดูว่า หากไม่มีพระครูบาอาจารย์เป็นที่ยึดเหนี่ยวแล้วสภาพจิตของข้าพเจ้าจะเป็นฉันใด

วันนี้ วันที่ข้าพเจ้าสมปรารถนาในทุกสิ่งที่ตนต้องการ ได้สั่งสมบารมีคุณความดีมาตลอด และมาเสวยบุญในวันนี้ มีคนจำนวนมากรู้สึกประหลาดใจ อัศจรรย์ใจในการต่อสู้ของข้าพเจ้า อัศจรรย์ใจในการเกิดกุศลและอานิสงส์จากผลบุญที่ข้าพเจ้าได้รับ และขอให้ข้าพเจ้าแนะนำแก่เขา ความจริงแล้วธรรมะนั้นเราทุกคนก็ได้รับฟังกันบ่อย ๆ แต่เราได้นำไปประพฤติปฏิบัติหรือไม่ เราจริงจังกัไหน พระท่านเทศน์สอนเราก็ก็นำไปฟัง ฟังแล้วหล่นอยู่ตรงประตูวัด ไม่ได้เอากลับบ้านด้วย เราจะดีไปได้อย่างไร หรือส่วนมากทำดีในระยะแรก ๆ ต่อมาก็ลดหย่อนยานไปเรื่อย ๆ ก็คืนสู่สภาพเดิม คือทำแบบเล่น ๆ ไม่จริงจัง ดังนั้นผลกุศลก็คือได้นิดหน่อย ไม่เป็นสาระอะไร เราก็ก็นำตามกรรมที่เราทำไว้นั่นเอง

จากเหตุที่ข้าพเจ้าต้องการพิสูจน์ ทำทานแล้วรวย ก็ยิ่งงมงายใหญ่โต

ใน พ.ศ. ๒๕๓๒ ข้าพเจ้าได้หล่นลงสู่วงการซื้อขายที่ดินโดยไม่รู้ตัว ไม่รู้เรื่องไม่เข้าใจ ก็ให้จำเป็นต้องรู้ต้องเข้าใจ เพราะเหตุว่ามีเพื่อนได้ไปซื้อที่ดินที่ต่างจังหวัดและถูกโกง ทำให้ข้าพเจ้าต้องเข้าไปช่วยเหลือ จนกระทั่งจากการที่ไม่เข้าใจกลายเป็นเข้าใจ ข้อมูลต่าง ๆ จึงได้ถูกซึมซาบทีละน้อย ๆ และทำให้ต้องมาซื้อที่ดินขายที่ดินอย่างเหลือเชื่อ และได้กลับกลายเป็นเจ้าของที่ดินจำนวนหลายแปลง ในระยะเวลาเพียง ๒ ปีเท่านั้น จนเพื่อนฝูงตกใจมาก

ข้าพเจ้าจึงพิจารณาทบทวนว่าเป็นเพราะเหตุใด แล้วก็เกิดความปิติว่า เราเข้าใจแล้ว เราเห็นแล้ว ทำกรรมใดไว้ก็จะมาเสวยกรรมนั้น ก็เพราะเหตุว่าปี ๒๕๒๒ ข้าพเจ้ายังผ่อนค้ำบ้านและผ่อนที่ดินอยู่ จนทุกขี้ใจมากพยายามสร้างกุศลด้วยการซื้อที่ดินถวายวัดและสร้างวิหารทาน (โบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ กุฏิกรรมฐาน ชุตตระ ชื่อแท่งค้ำน้ำให้วัด) ข้าพเจ้าขยันทำกุศลผ่านไปตั้งแต่ปี ๒๕๒๒ จวบจนปี ๒๕๓๒ เริ่มเสวยบุญนั้นกินเวลา ๑๒ ปี ทำบุญจนจำชื่อวัดไม่ได้ เพราะเป็นร้อยแห่งโดยเริ่มตั้งแต่ ๑๐ บาท มาบัดนี้เมื่อจะสร้างวิหารทานที่ใด ก็สามารถช่วยเหลือทางวัดได้ครั้งละ ๑๐๐,๐๐๐ - ๒๐๐,๐๐๐ บาท

ก็ระลึกย้อนไปว่า วันนั้นในอดีต ข้าพเจ้าได้เตรียมเงินใส่ซอง ๆ ละ ๒๐ บาท เพื่อถวายพระอริยเจ้าตามวัดต่าง ๆ พร้อมทั้งรำพึงว่าเรานี้วาสนาน้อยนัก จะทำบุญกับพระดี ๆ ก็มีเงินแค่นี้ เมื่อใดเรามีบุญวาสนาเราจักถวายปัจจัยให้มาก เพราะพระอริยเจ้า พระที่ปฏิบัติดี เป็นโคตรเพชรเม็ดใหญ่ไม่มีใฝ่ฝ้า ไร้รอยตำหนิ เป็นบุคคลที่หาได้ยากยิ่งสมควรที่เราจะบำรุงท่าน ช่วยเหลือการงานของท่าน พระสงฆ์ไม่มีรายได้ จึงเป็นหน้าที่ของเราต้องหาเงินมาช่วยท่าน ข้าพเจ้าจึงตั้งปณิธานว่าทำมาหากินที่ใด ได้เงินทองมาจะต้องแบ่งเงินนั้นไปบำรุงวัดวาอารามในเขตนั้น ๆ และอีกส่วนแบ่งไปให้กับวัดที่ดี ๆ ทั่วประเทศไทย โดยทำการคัดเลือกวัดเอง โดยท่านไม่มีส่วนรู้เห็น ท่านรู้เมื่อข้าพเจ้ามา

ถวายปัจจัยแล้ว เพื่อให้สมกับที่ท่านเมตตาห้วงโยมาตลอด พยายามปฏิบัติตามคำสอนของท่าน มีการพัฒนาจิตใจสูงขึ้น ตามกาลเวลาที่ผ่านไปพร้อมกับความเจริญทางด้าน การดำเนินชีวิต การงานเจริญรุ่งเรืองมีความเป็นอยู่สุขสบายไม่ทุกข์ยาก เป็นคนดีในสังคม

ตอนที่ ๒

อำนาจของกุศล

อคุศลส ทาตา ลภเต ปุณหคํ

ผู้ให้สิ่งที่ดี ย่อมได้รับสิ่งที่ดี

ถ้าเราเป็นชาวพุทธจริง ๆ เราย่อมเชื่อในคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และจะต้องมีการปฏิบัติตามคำสอนของท่านอย่างจริงจังเพื่อพิสูจน์ว่า สิ่งที่ท่านสอนนั้นจริงหรือไม่ ช่วยให้พ้นทุกข์ได้อย่างไร จึงมีคำถกเถียงกันอยู่เสมอว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว หรือ ทำชั่วได้ดี ทำดีได้ชั่ว และคนจำนวนมากที่ทำดีแล้วไม่ได้ผลสนอง มักจะหมดกำลังใจ เปรียบเสมือนคนที่ปลูกมะม่วงด้วยเมล็ด ๘ ปี ต้นมะม่วงจึงจะออกลูก คอยมาได้ ๕ ปี ชักหมดกำลังใจ ไปเห็นเพื่อนบ้านปลูกมะม่วง ๓ ปี ออกลูก ก็โกรธว่ามะม่วงของเราไม่ได้เรื่อง จึงฟันต้นทิ้งหมด เมื่อไปสอบถามก็ได้ความว่ามะม่วงของเรานั้นปลูกด้วยเมล็ด ๘ ปีจึงมีลูก เราเองเลือกปลูกด้วยเมล็ด มันจึงใช้เวลานานกว่าปลูกด้วยกิ่งตอนหรือทาบกิ่ง แล้วมาเสียใจว่าไม่แน่ใจเร็วถ้วนได้ เสียตายมากฟันต้นมะม่วงอายุ ๕ ปีทิ้งจนหมด ที่เป็นดังนี้เพราะว่าไม่เข้าใจ เรื่องการทำบุญและระยะเวลาที่บุญออกส่งผลมาให้ เราจะไปกำหนดตามใจที่เราชอบไม่ได้ ก็ทำนองเดียวกับเรื่องมะม่วง ปลูกด้วยเมล็ดก็ ๘ ปี ปลูกด้วยกิ่งตอนหรือทาบกิ่งก็ ๓ ปี ผลกุศลแต่ละชนิดจึงเปรียบเหมือนพืชพันธุ์ให้ดอกให้ผลตามกาลเวลาของมัน ใครจะบังคับมันไม่ได้

ดังนั้นจึงหน้าที่ของเรา คือ คัดต้นไม้พันธุ์ดี ๆ มาปลูก และดูแลไปเรื่อย ๆ เมื่อถึงวาระของมันก็ย่อมจะออกดอกออกผลให้เราชื่นใจ ถ้าเราบำรุงดี ๆ หมั่นทำกุศลบ่อย ๆ ต้นไม้ถึงงอกงามออกลูกออกผลมากมาย ลูกโต ๆ น่ากิน

ข้าพเจ้าก็เช่นเดียวกัน ได้รับการสั่งสอนจากพระอริยเจ้าต่าง ๆ ให้หมั่นทำกุศล ทานศีล ภาวนา มาตลอด รวมทั้งความขยันหมั่นเพียร และอดทนต่อความลำบากทุกชนิดใน ๑๐ ปีตั้งนั้นสิ่งใดที่เรียกว่า เป็นกุศลชนิดหนอยก็ทำ พยายามทำอยู่เสมอ ๆ จนกระทั่งเป็นนิสัยภายใน ๗ วันไม่ได้สร้างกุศลจิตจะเดือนต้องออกไปทำสังฆทาน บริจาคค่าน้ำค่าไฟวัด ไปถวายอาหารพระ บริจาคสร้างวิหารทาน เช่น กุฏิ ศาลา โบสถ์วิหาร สถานปฏิบัติธรรม ซื่อที่ดินถวายวัด สร้างโรงเรียน ฯลฯ เหล่านี้ทำแล้วก็อธิษฐานจิตขอไปนิพพาน เพราะว่าเป็น

ของสูงต้องขอไว้จนเป็นนิสัย ต่อมาขอปัญญาเป็นเลิศ เพราะคนฉลาดมีปัญญานั้น จะรักษาตัวรอดได้ รักษาทรัพย์ไว้ได้ และสั่งสอนคนอื่นได้ และขอทานบารมีเป็นเลิศ ขอมีบารมีสามารถสอนธรรมะแก่คนทั่วไปให้เข้าใจง่าย ๆ และปฏิบัติตามได้ และจะคิดจะทำและพูดในเรื่องกุศลอันใด ขอให้สมปรารถนาหมด

ทำบุญมา ๑๐ ปี ได้ทำทานบารมี วัตถุประสงค์ เป็นร้อย ๆ วัด ทุกครั้งที่ทำกุศลจะส่งกุศลให้บิดามารดา ครูอาจารย์ ผู้มีพระคุณ เจ้านายผู้บังคับบัญชา เทพยดาทุกเหล่าชั้น ทุกภพภูมิ เพื่อนฝูงบริวาร ผู้เกี่ยวข้องในการงานทั้งหลาย มนุษย์ทั้งหลาย สรรพสัตว์ทั้งหลาย สัมภเวสีทั้งหลาย เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย เทวดาในบ้าน เทวดาที่ทำงาน แ่กุศลไปหมดทั่วไป อย่างบิดามารดามีเชื้อจีน ติดประเพณีจีนชอบไหว้เจ้า จึงไม่ค่อยเข้าใจพุทธศาสนา ก็ใส่บาตรนิดหน่อย ทำผ้าป่ากฐินปีละ ๒-๓ ครั้ง ถือว่าทำบุญแล้วไม่ได้ปฏิบัติธรรมและไม่รู้ถึงอานิสงส์อันประมาณไม่ได้ของ ทาน ศีล ภาวนา จึงหนักใจว่าบิดามารดานั้นไม่เข้าใจ จะทำอย่างไรจึงจะให้ท่านมาสนใจเชื่อถือและเริ่มปฏิบัติ เพราะลำพังบิดามารดาไม่ได้ทำงานแล้ว (อายุประมาณเกือบ ๗๐ ปี) แต่ได้รับเงินทองจากลูก ๆ ส่งมาให้ใช้ทุกเดือน เพราะมีลูกหลายคน จึงได้รับรายได้พอเลี้ยงตนให้สุขสบาย แต่ข้าพเจ้าพิจารณาแล้ว การที่เราบำรุงบิดามารดาให้กินอิ่มนอนหลับนั้น พี่น้องทุกคนเขาก็ทำกันอยู่แล้ว นั่นคือคุณธรรมที่ดี แต่ถ้าท่านทั้งสองตายไปแล้ว โดยไม่มีกุศลติดตัวจะต้องไปทนทุกข์อยู่ในนรก หรือเกิดในภพภูมิชั้นต่ำ เพราะเมื่ออยู่เมืองมนุษย์ไม่เข้าใจการบุญการกุศลเลย

ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเราทำบุญทุกครั้งก็อุทิศกุศลไปให้ ก็เหมือนกับส่งของไปให้เขา เขาไม่รู้ไม่เข้าใจ เขาจะไม่ยอมรับ สมบัตินั้นย่อมกองอยู่หน้าบ้านนั่นเอง เมื่อเป็นดังนี้จึงได้อธิษฐานจิตทุกครั้งที่ทำบุญหรือระลึกได้ ยามใดจะอธิษฐานว่าด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้กระทำนี้ ขอให้บิดามารดามีจิตใจผ่องใสในธรรม หันหน้ามาสนใจเรื่องบุญกุศลให้มาก ๆ จนกระทั่งท่านสามารถเอาตัวรอดไม่ลงอบายภูมิ อธิษฐานมาเรื่อย ๆ ตั้งแต่ปี ๒๕๒๒ เป็นต้นมา แต่ขณะเดียวกันข้าพเจ้าก็คิดว่าหาก ข้าพเจ้าสามารถแสดงให้บิดามารดาเห็นการเสวยบุญของข้าพเจ้าแล้วไซ้ร้ ท่านย่อมปีติและชื่นชม เมื่อจะสอนจะแนะอย่างใดท่านย่อมศรัทธาและสามารถเข้ามาสู่ร่มเงาแห่งพุทธศาสนาได้เต็มที่ ข้าพเจ้าจึงเพียรทำตนให้เป็นเยี่ยงอย่างว่าทำบุญได้บุญจริง ความชั่วไม่เอาเลย แล้วอธิษฐานจิตของข้าพเจ้าก็เริ่มบังเกิดผล

อำนาจกุศลช่วยบิดา

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปทอดกฐินตักค้ำ ๑๐ วัด ที่อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์ ๒ วัน คือวันศุกร์ที่ ๙ พฤศจิกายน เสาร์ที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๒ ในช่วง

บายสี่โมงเย็น ที่กำลังทอดกฐินอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้เริ่มอุทิศส่วนกุศลไปให้บิดามารดา ครูบา อาจารย์ ผู้มีพระคุณ ผู้บังคับบัญชา เทพยดา มนุษย์ สรรพสัตว์ทั้งหลายนั้น ข้าพเจ้าจัดจ้อแต่ การทำกฐิน โดยไม่รู้ว่าอีก ๑ ชั่วโมงจะมีเรื่องร้ายแรงเกิดขึ้น ประมาณ ๔.๓๐ - ๕.๐๐ น. ตอนเย็น ข้าพเจ้ากำลังทอดกฐินวัดที่ม อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์ก็แผ่กุศลให้บิดา มารดาเช่นเดิม ได้รู้สึกตัวว่าอึดอัด หายใจไม่ออก คล้าย ๆ เครียดเฟ่งสมาธิมากไป จึงส่ง สมาธิแผ่ออกไปใหม่ ขณะเดียวกันนั้นที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา บิดาข้าพเจ้ากำลังเข้า ห้องน้ำ จะอาบน้ำเกิดปวดศีรษะรุนแรงมาก และกำลังหมดสติจะล้มลง แต่ยังไม่รู้ตัวเปิด ประตูออกจากห้องน้ำได้สำเร็จ เรียกมารดาให้ช่วย มารดาและสาวใช้จึงมาประคองออกไป จากห้องน้ำ และส่งโรงพยาบาลทันที ปรากฏว่าบิดาเส้นเลือดแตกในสมอง มีอาการใกล้เคียง อัมพาต ขณะถึงโรงพยาบาล ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปทอดกฐินวัดที่ ๓ ส่งกุศลมาให้บิดา มารดาอีก มารดาเล่าว่า หน้าตา มือ เท้าของพ่อเกร็งกำลังจะเป็นอัมพาต แต่พ่อเข้า โรงพยาบาล หมอก็ให้เข้าห้อง ไอ.ซี.ยู. ข้าพเจ้ากำลังทอดกฐินอยู่วัดที่ ๔ ได้ส่งกุศลมาให้ บิดามารดาอีก ปรากฏว่าหมอดีใจมาก เพราะคนไข้อยู่เพียงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ความดันที่ขึ้น พรวดพราดแต่แรก ๆ กลับตกลงมาใกล้เคียงกับคนปกติอย่างรวดเร็ว เพียงครึ่งชั่วโมงก็ออก จากห้อง ไอ.ซี.ยู. และนอนหลับ

นั่นคือกฐินวัดที่ ๕ และกฐินวัดที่ ๖ ก็ได้ทอดกฐินเวลากลางคืน ๒ หุ่่มเศษ ช่วงต่อมา บิดาได้นอนหลับสนิทตลอดคืน พ้นภัยไปได้เวลานั้น ข้าพเจ้ารู้แต่่วัดแรก ๆ นั้น ข้าพเจ้า ปวดหัวเครียด เพราะพลังสมาธิส่งให้พ่อมันสะท้อนกลับ ก็ส่งไปใหม่รู้สึกเหนื่อยมาก หายใจ ไม่ออก แต่พอเย็น ๆ ค่ำ ๆ การส่งสมาธิไปรู้สึกสบายขึ้น ความดันของพ่อลดลงและพ่อออก จากไอ.ซี.ยู. แล้ว ข้าพเจ้ามาสอบถามเวลาต่าง ๆ จากมารดาแต่ละชั่วโมง เวลาไหนบิดาเป็น อย่างไร จึงตกใจว่าคนหนึ่งอยู่อุตรดิตถ์ทำบุญทอดกฐิน อีกคนอยู่หาดใหญ่ไกลกันมากแต่ ช่วยกันได้พอดี รอดตายอัศจรรย์ก็เพราะอาศัยบุญที่ข้าพเจ้าอุทิศให้บิดามารดามา ๑๐ ปี นับ จำนวนไม่ถ้วนไม่อาจนับได้ กฐิน ๑๐ วัดนี้ ทอดเป็นส่วนตัวออกเงินทางเป็นแสนด้วยความ เต็มใจ ทั้ง ๆ ที่เวลานั้นยังไม่มีเงินแสนใช้เลย ก็ด้วยจิตบริสุทธิ์อยากทอดกฐินมาก ศรัทธา มากข้าพเจ้าจึงได้แรงบุญมหาศาลที่ส่งไปช่วยบิดาทันทกาลพอดีอย่างอัศจรรย์ หากข้าพเจ้าทำ กุศลช้ากว่านี้ก็อาจจะยุ่งยากไม่สามารถทำนายได้ว่าจะเกิดอะไรแก่บิดา

เช้าวันรุ่งขึ้น บิดาตื่นขึ้นมาอาการดีขึ้นมาก ได้สั่งให้มารดาโทรศัพท์ถึงข้าพเจ้า มารดาเล่าว่าได้โทรมาหลายครั้งแต่ไม่มีคนรับสาย จึงบอกบิดาว่าสงสัยแมวไปทำบุญแน่ ๆ เพราะเขาบอกว่าจะไปบวชพราหมณ์ บิดาซึ่งนอนป่วยรู้สึกดีใจมากและมีกำลังใจสูงขึ้น

เพราะรู้ว่าลูกสาวไปปฏิบัติธรรม ต้องส่งกุศลมารักษาไข้ของตนให้หายแน่ ๆ จึงกินข้าว ต้มยา กินยา และนอนพักผ่อน

ส่วนข้าพเจ้านั้น ตื่นเช้าก็เริ่มทอดกฐินวัดที่ ๗ และส่งกุศลมามีให้บิดามารดาอีกเช่นเคย จนกระทั่งบ่ายโมงก็ทอดกฐินครบ ๑๐ วัด (รวม ๒ วัน) จึงเดินทางกลับกรุงเทพฯ ถึงกรุงเทพฯ ประมาณเที่ยงคืน

เมื่อมาถึงบ้าน ข้าพเจ้าเห็นกระดาดขาว ๆ เสียบตรงหัว จึงหยิบมาอ่านก็ตกตะลึง ตัวแข็ง เพราะข้อความมีว่า “พ่อป่วยหนัก เส้นเลือดแตกในสมอง ขณะนี้อยู่โรงพยาบาล รู้สึกหัวใจแทบหยุดเต้น ชั่วครู่เท่านั้นสติคืนมา ข้าพเจ้าก็ระลึกว่าไปทำบุญทอดกฐินมา ๑๐ วัด เหนื่อยแทบตามกุศลมากอย่างนี้ ได้อุทิศให้บิดาด้วยแล้วไหนเราไปทำบุญมาหยก ๆ เจอเรื่องร้าย ๆ อันนี้ ขณะนั้นข้าพเจ้าจึงกำหนดจิต และรู้สึกว่ามีอะไรมา อธิษฐานจิตด้วยบุญกุศลของการทอดกฐินตกค้าง ๑๐ วัด ที่อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์นี่ จงเป็นปัจจัยให้พ่อหายป่วยโดยเร็ว คืนสู่สภาพปกติเหมือนคนธรรมดาด้วย แล้วข้าพเจ้าก็ปล่อยวางแทนที่จะตกใจโดยวายกลัยเฉย ๆ เผอิญเพื่อนที่เฝ้าบ้านข้าพเจ้าเขาไม่คิดว่าจะกลับมาวันเสาร์ จึงปิดประตูบ้านและเอากุญแจไป ข้าพเจ้าจึงเข้าบ้านไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงต้องไปนอนบ้านพี่จิตรา เตชะเสน ซึ่งเดินทางไปทำบุญด้วยกัน ก่อนเข้านอนจึงไหว้พระสวดมนต์ แผ่เมตตาไปทั่วเทวดามนุษย์สรรพสัตว์และส่งกุศลไปให้บิดาโดยเจาะจง

วิญญานมารับกุศล

บ้านพี่จิตราเป็นเรือนไทยโบราณ สร้างด้วยไม้สักอายุประมาณ ๑๐๐ ปี มีภาพบรรพบุรุษอยู่ในห้องนอนจำนวนหลายภาพ แรก ๆ ข้าพเจ้ามองแล้วหวาดเสียว แต่ไม่ได้คิดอะไรไม่เคยชินกับบ้านเรือนไทยอย่างนี้ ห้องนอนติดแอร์ซึ่งปิดหน้าต่างหมด นอนอยู่ในความมืดมองไม่เห็นอะไรเลย ข้าพเจ้าเข้านอนก่อน ก่อนนอนก็ไหว้พระสวดมนต์และข้าพเจ้านิยมอุทิศกุศลยาว ๆ ให้เจ้าที่เจ้าทาง เทวดาทั้งหลาย ครั้นนี้ข้าพเจ้าเอ่ยว่า “แม่วไปทำบุญทอดกฐินตกค้าง ๑๐ วัด ที่อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์กับพี่จิตรา แยกบุญมามากมายเพิ่งกลับมาบ้าน จึงขอส่งบุญนี้ให้แก่คนในตระกูลเตชะเสนทั้งหมด บรรพบุรุษทั้งหลายของพี่จิตรา ญาติพี่น้องที่ยังอยู่ก็ดี ล่วงลับไปแล้วก็ดี เมื่อทราบความนี้แล้ว จงอนุโมทนาโดยทั่วกัน แล้วขอให้ท่านทั้งหลายผู้ล่วงลับไปแล้ว จงไปสู่ภพภูมิที่เจริญยิ่งขึ้น” แล้วก็วางหลับไป

ได้ยินเสียงพี่จิตราเข้ามาในห้องนอน แต่ความง่วงก็ไม่สนใจ นอนหลับไปประมาณครึ่งชั่วโมงก็สะดุ้งตื่น ด้วยว่ามีเสียงคนคุยกันประมาณ ๗-๘ คน ตรงหัวนอนข้าพเจ้า ๆ ฟังแล้วก็คิดว่า แหมนอนยังไม่อิ่มก็เข้าแล้ว คนแถวนี้ตื่นเช้าจริงและชวนไปตลาดกัน จึงคุยจ้อกแจ้ก จึงทำให้ข้าพเจ้านอนไม่หลับ เพราะเขาไม่เลิกคุยกัน ฟังไม่ออกว่าคุยกันเรื่องอะไร

ข้าพเจ้าจึงนอนหลับตาในความมืด พร้อมกับคิดว่าแหมทำไมมายืนคุยตรงถนนด้านหัวนอนเราพอดี เลยนึกต่อไปว่า ชั้นล่างของบ้านไม่เป็นถนน เป็นที่วางโองน้ำเรียงรายเต็มไปหมดเกือบ ๑๐ โย และไม่มีถนน ถัดไปบ้านข้าง ๆ นั้นก็มีคนเพียง ๒-๓ คน เอ๊ะแล้ว คน ๗-๘ คน เขามายืนคุยกันตรงโองน้ำก็ไม่ได้ ได้พิจารณาต่อมาตำแหน่งห้องนอนอยู่ด้านหลังของบ้าน ซึ่งมีรั้วติดกันหมด ก็ไม่มีทางเดินอะไรแล้ว ขณะนี้ข้าพเจ้านอนให้ห้องแอร์จะไปได้ยินเสียงข้างนอกได้อย่างไร เวลาสี่โมง ข้าพเจ้าจำได้ว่าเพิ่งหลับเท่านั้น

ก็ตกใจเมื่อนึกได้ว่าเสียงคุยกันไม่เลิกขณะนี้ คือเสียงบรรพบุรุษ เจ้าที่เจ้าทางบ้านพี่จิตราคูยกกันนั่นเอง เพราะน้ำเสียงที่คุยกัน ตื่นเต้น เจี้ยวจ้าวมาก มีน้ำเสียงดีใจซักถามกัน วุ่นวาย แต่ฟังไม่ออก ก็เพิ่งนึกได้ว่าบรรพบุรุษพี่จิตราคือคนมอญ เราจึงฟังไม่ออก นึกถึงตอนนั้นลูกใหญ่เกิดกลัวขึ้นมาแต่ก็สงบใจได้ว่าเราอุทิศกุศลให้มากมายอย่างนี้ เขาจึงออกมาแสดงตัวตื่นเต้นกันใหญ่และคงถามว่าใครนะมานอนในบ้านเรา ไปทำบุญมากและแจกบุญให้พวกเราเยอะแยะ ข้าพเจ้าจึงสวดมนต์ อิติปิโส ภาควา บอกว่าอุทิศกุศลให้มากแล้ว ก็ขอให้คุยกันเงียบ ๆ เพราะเหนื่อยมาก อยากนอนหลับอย่างราบรื่นนะ แม่เมตต่ายังไม่ทันจบก็ผลอยหลับไป ตื่นเช้ามาก็สวดมนต์แผ่กุศลให้บิดาอีก เดินมองรอบห้องนอนเห็นรูปบรรพบุรุษแขวนเต็มหัวนอนไปหมด และได้ไปสำรวจชั้นล่าง ไม่มีถนนมีแต่โองน้ำวางเรียงเต็มไปหมด จึงถามพี่จิตราว่าคนแถวนี้ตื่นเช้ามากไปตลาด ตี ๔-๕ คุยกันเสียงดังลั่น พี่จิตรารอบอกว่าใครกัน แถวนี้ไม่ค่อยมีคนตื่นเช้า ไม่มีใครไปตลาดไปทำอะไรกัน ข้าพเจ้าหัวเราะเล่าให้ฟัง พี่จิตราก็บอกว่าบรรพบุรุษเคยมาแสดงตัวในบ้าน มีคนเห็นเพราะรักพี่จิตรามาก มาหาหลาน ตอนพี่จิตราคิด ๆ บรรพบุรุษเคยมานั่งดูพี่จิตรามีคนเห็นเขาก็กลัวกัน

อำนาจแห่งกุศลเป็นเรื่องที่มีพลังสูงส่งมาก สามารถส่งข้ามจังหวัดจากภาคเหนืออุดรดิตถ์ สู่ภาคใต้อำเภอหาดใหญ่ อย่างมหัศจรรย์ และสามารถส่งให้คนละภพภูมิได้ด้วย

เมื่อทำธุระอาบน้ำ กินข้าวเช้าแล้ว จึงขอลับบ้านที่บางกะปิ โทรศัพท์ถึงมารดา ถามอาการบิดา ปรากฏว่าน้ำเสียงมารดาเรียบเฉยไม่ตกใจ เพราะวันนี้บิดาไม่เป็นอะไรมาก กินข้าวปลาได้ดี และถามหาแต่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้โอกาสสอนธรรมะบอกว่า ขอให้ทำใจให้สบาย ข้าพเจ้าทำบุญมากมาย ๑๐ วัตถุประสงค์ให้พ่อ-แม่ตลอด พ่อจะหายป่วยเร็ว ๆ นี้ ระหว่างที่ข้าพเจ้ายังเดินทางยังไม่ถึงหาดใหญ่ ขอพ่อจงได้นอนสวดมนต์ระลึกถึงหลวงพ่อดวง หลวงพ่อจง หลวงพ่อปานตลอดเวลา ให้ทำแค่นี้ วันหนึ่ง ๆ ให้ระลึกถึงพระ ๓ องค์ให้มาก ๆ ข้าพเจ้าสอนให้ทำสังฆานุสติ เพราะพ่อนับถือหลวงปู่ทั้ง ๓ องค์มาก สั่งแล้วข้าพเจ้าก็เตรียมไปซื้อตัวเครื่องบิน จัดของเดินทาง

เมื่อมาถึงหาดใหญ่ ข้าพเจ้ารีบไปเยี่ยมบิดา บิดานอนหลับอยู่ถูกปลุกให้ตื่น พอเห็นข้าพเจ้าก็ยิ้มแย้ม ต่อมาก็ร้องไห้ที่ได้เห็นข้าพเจ้ามา เพราะมารดาเล่าให้ฟังว่าลูกสาวไปทอดกฐินมา ๑๐ วัด ช่วยที่พ่อกำลังป่วยพอดี ถ้าช้ากว่านี้พ่ออาจเป็นอัมพาต บิดาจึงดีใจมากและรอคอยการมาของข้าพเจ้าโดยใจจดจ่อ นั่นคือบุญที่ทุกคนรอบ ๆ ข้างเตียงพ่อได้เห็น

กระนั้นก็ตามข้าพเจ้าก็ระลึกว่า บิดาแม้สร้างกุศลมากก็ไม่มากพอที่จะนำมาใช้งานในครั้งนี้ จึงได้แนะนำว่าที่พ่อเจ็บป่วยขนาดนี้ก็เพราะกรรมที่ทำไว้มันตามมาทัน ก็ขอให้พ่อทำสังฆทานอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรไปเสีย หากเขาอโหสิกรรมก็จะหายเร็ว ลำพังเรา จะคอยแต่ลูกทำบุญให้ได้อย่างไร ต้องทำเองมันจะได้บุญมากกว่า พ่อก็เข้าใจ เพราะขณะนี้เชื่อแล้วว่าที่นอน เจ็บแค่นี้ไม่ถึงกับอัมพาตและเสียชีวิตก็เพราะบุญยังหนุนอยู่ หากบุญที่ใช้ไปเรื่อย ๆ ไม่สร้างเพิ่มมันหมดก็หมดบุญ คือตายไปทันที ข้าพเจ้าจึงได้จัดสังฆทานให้ ๑ ชุด ประกอบด้วยพระพุทธรูป ผ้าไตรจีวรครบชุด อาหารแห้ง เช่น ข้าวสาร น้ำปลา นมสด โอวัลติน น้ำตาลทราย ใบชาจีน ขิงผง ของใช้ กระดาษทิชชู แป้ง สบู่ แปรงสีฟัน ยาสีฟัน น้ำยาล้างจาน สก๊อตไบรท์ น้ำยาล้างห้องน้ำ แปรงขัดห้องน้ำ ยาหม่อง ยาแก้ท้องเสีย ยาแก้หวัด ดอกไม้ รูปเทียน และเงินใส่ซอง เมื่อจัดมาแล้วก็นำผ้าไตร พระพุทธรูป ดอกไม้ รูปเทียนให้บิดาประกอบไว้ ส่วนของต่าง ๆ วางไว้บนโต๊ะข้างเตียงแล้วทำพิธีถวายสังฆทาน โดยเริ่มสวดนะโมก่อน ๓ จบ แล้วก็กล่าวคำถวายสังฆทาน

ในครั้งนั้นข้าพเจ้าได้พุดนำและให้บิดาพุดตาม ความสำคัญในการอุทิศกุศลที่พ่อได้อุทิศให้บิดามารดา เทวดาทั้งหลาย สรรพสัตว์แล้วก็ให้กล่าวว่า ข้าพเจ้าขออุทิศกุศลในการถวายสังฆทานนี้ แต่เจ้ากรรมนายเวรของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าเคยกระทำต่อท่าน ให้เจ็บปวดทุกข์ทรมานใด ๆ ก็ตาม ซึ่งข้าพเจ้าระลึกได้ก็ดี ระลึกไม่ได้ก็ดี เจตนาก็ตาม ไม่เจตนาก็ตาม ขอท่านจงอโหสิกรรม กรรมที่ข้าพเจ้ามีต่อท่าน เมื่อท่านอโหสิกรรมแล้ว จงอนุโมทนาในสังฆทานนี้ด้วย หนึ่งกรรมใดที่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายกระทำแก่ข้าพเจ้าให้เจ็บป่วยในครั้งนี้นี้คือจะเจตนาที่ดี ไม่เจตนาที่ดี ข้าพเจ้าขออโหสิกรรมนั้นต่อท่าน ไม่ติดใจเอาความเช่นกัน และขอให้ท่านจงอนุโมทนาในการถวายสังฆทานครั้งนี้ด้วย เมื่ออนุโมทนาแล้ว ขอท่านจงเจริญในภพภูมิที่สูงขึ้น

ปรากฏว่าบิดามีสมาน มีปีติมาก ข้าพเจ้าจึงนำสังฆทานทั้งชุดซึ่งบิดาได้กระทำพิธีบนเตียงโรงพยาบาลหาดใหญ่ ไปถวายแต่ท่านอ้า วัดเกาะเสือ อ้าเภอหาดใหญ่ ท่านเป็นพระปฏิบัติซึ่งเคร่งครัดสมณะ และท่านก็ได้รับสังฆทานและให้พร ความตอนหนึ่งท่านให้ข้าพเจ้าพุดตาม ด้วยกุศลนี้ขอให้นายทวิ ยืนตระกูล ซึ่งป่วยเป็นเส้นเลือดแตกในสมองที่โรงพยาบาลหาดใหญ่ ขณะนี้จงหายจากอาการป่วยโดยเร็ว และเมื่อท่านให้พร ข้าพเจ้าก็อุทิศกุศลให้บิดา

เหตุที่ข้าพเจ้าสามารถทำพิธีสังฆทานที่โรงพยาบาล เพราะท่านอ๋า แห่งวัดเกาะเสือ สอนข้าพเจ้าให้ทำพิธีที่เตี้ยง เสร็จแล้วนำมาถวายท่านก็ได้ ไม่จำเป็นต้องให้ท่านไปที่โรงพยาบาล ข้าพเจ้าก็เข้าใจในบัดนั้นว่าทุกอย่างอยู่ที่ใจ ใจสำคัญมาก เมื่อข้าพเจ้าทอดกฐิน ๑๐ วัด ที่อุตรดิตถ์ ยังส่งมาให้บิดาที่หาดใหญ่ได้เช่นกัน ข้าพเจ้าดูแลบิดาอีก ๒ วัน ก็กลับกรุงเทพฯ

เมื่อกลับกรุงเทพฯแล้ว ก็ถือโอกาสสอนธรรมะบิดา โดยส่งหนังสือกฎแห่งกรรมของหลวงพ่ोजรัญญ์ไปให้อ่าน เพราะบิดาชอบอ่านหนังสือ อาศัยที่มีเชื้อจีน บิดานับถือเจ้าแม่กวนอิม จึงได้ถามข้าพเจ้าว่าทำสมาธิอย่างไร ข้าพเจ้าก็บอกว่าให้สวดมนต์ หรือนึกถึงพระที่เรา นับถือบ่อย ๆ เช่นหลวงพ่อทวด หลวงพ่อจง หลวงพ่อปาน จากนั้นคอยโทรศัพท์ทางไกลไปตรวจดูว่าบิดาทำอะไรไปถึงไหน บิดาไปได้บทธสวดมนต์เจ้าแม่กวนอิม จึงสวดมนต์วันละ ๑ ชั่วโมง บิดาเล่าว่าหลังจากที่เวลาผ่านไปอีกหลายเดือน ก็เริ่มเข้าใจธรรมะมากขึ้น ได้สวดมนต์เพิ่มอีกเป็นรอบกลางวัน ๑ ชั่วโมง รอบเย็น ๑ ชั่วโมง การสวดนั้นสวดกลับไปกลับมาจนครบ ๑ ชั่วโมง จิตก็สงบเป็นสมาธิไปโดยอัตโนมัติ และภายหลังบิดาเล่าว่าได้ดูทีวีทุกวันพฤหัสบดี รายการแผ่นดินธรรม เห็นหลวงพ่ोजรัญญ์ออกรายการธรรมะก็ตื่นเต้น เพราะได้อ่านประวัติของท่านกฎแห่งกรรม มีความเลื่อมใสมาก

เป็นเวลานาน ๑๐ ปีจากวันที่ข้าพเจ้าอธิษฐานจิตให้บิดาใส่ใจในธรรมะมากขึ้นนั้น มาบัดนี้ก็เริ่มเห็นผล การที่เราจะพูดสอนให้ใครลุกขึ้นมาสวดมนต์ไหว้พระทำกุศลมากทุกวัน ๆ นั้น ไม่ใช่ของง่ายเลย เพราะจะต้องประกอบด้วยศรัทธาก่อน บิดาเห็นผลของกุศลที่รอดตายจากเส้นเลือดแตกในสมอง เห็นที่ข้าพเจ้าเสวยบุญจากทานบารมี จากไม่มีอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน เริ่มมีที่ดินมีเงินเป็นล้านภายใน ๒ ปี บิดาก็ตื่นเต้นดีใจและได้พิจารณากุศลที่ข้าพเจ้าเล่าให้ฟังตลอด และปีติในข้าพเจ้ามาก

บัดนี้บิดาได้รับการตรวจเช็คร่างกายจากโรงพยาบาลพระมงกุฎฯ (เมษายน ๒๕๓๔) เส้นเลือดที่เคยปริแตกนั้นได้หายเข้าสู่สภาพเดิม และมีจุดดำในเส้นเลือดอีกเล็กน้อย เมื่อออกกำลังกายบ่อย ๆ ก็จะปกติ สรุปลแล้วบิดาพ้นจากการอันตราย สามารถกินได้นอนหลับ ภารกิจประจำวัน คืออ่านหนังสือธรรมะ สวดมนต์วันละ ๒ ชั่วโมง ทำบุญทำทาน ยกกระต๊อบจิตขึ้นสูงกว่าเดิมมาก และไม่มีใครรู้ว่าข้าพเจ้านั้นได้ต่อรองชีวิตของบิดาไว้ดังนี้ เมื่อครั้งที่รู้ว่าบิดาเส้นเลือดในสมองแตก ข้าพเจ้าตื่นเช้าไหว้พระสวดมนต์ในห้องนอนพีจิตรา ได้อธิษฐานหน้าพระว่า

ขออายุบิดาไว้ ๑๐ ปี ใน ๑๐ ปีจะสอนธรรมะบิดาให้เข้าใจในการทำทาน รักษาศีลภาวนา คือให้มีชีวิตเพื่อบุญกุศลแท้ ๆ ตลอด ๑๐ ปี แต่ข้าพเจ้าบอกบิดาเพียงว่า พ่อจะอายุยืนอีก ๑๐ ปี แต่ ๑๐ ปีของการอยู่ทำบุญทำกุศล ไม่ใช่ให้อยู่กินนอนไปวันหนึ่ง ๆ และบอก

ว่าพ่อจะอายุยืนมากกว่า ๑๐ ปีก็ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติของพ่อหรือ ๑๐ ปีนี้ทำดีอายุจะยืนยาวไปอีก บิดาก็เข้าใจ และข้าพเจ้าก็หวังว่าเมื่อบิดาปฏิบัติดีตลอด ท่านจะยกจิตขึ้นที่สูงไปเรื่อย ๆ และจะหมายได้ว่าจะมีที่ไปอันดีเป็นเมืองสวรรค์ไม่ต้องลงอบายภูมิ แต่ละครึ่งโทรศัพท์ถึงพ่อจะคุยนานกว่าครึ่งชั่วโมง ค่าโทรศัพท์ทางไกลครั้งละหลายร้อยบาทเป็นพันบาท แต่ข้าพเจ้าไม่สนใจ เพื่อน ๆ ถามว่าทำไมไม่โทรกลางคืน ราคาถูกดี ข้าพเจ้าบอกว่าเมื่อใดข้าพเจ้าระลึกได้ว่า ต้องคอยสอบถามดูอาการบิดา อยากสอนธรรมะการปฏิบัติมันจะทำทันทีในปัจจุบันจะไม่รอไปกลางคืน และแม้ว่าค่าโทรศัพท์จะแพงแต่การให้ธรรมะนั้นคุ้มค่า จึงไม่สนใจเงินทอง อยากสอนธรรมะก็สอนแต่เดี๋ยวนี้ไม่ต้องไปคอย ไม่มีกาลเวลา

ตอนที่ ๓

กุศลช่วยชีวิตมารดา

สภกตฺวา ธมฺมรตนํ	โอสถํ อุตฺตมํ วรํ
ปริพาหุปสมนํ	ธมฺมเตเชน โตสฺสึทฺธา
นสฺสฺนฺตฺปทฺทฺวา สพฺเพ	ทฺทฺชา วุปฺสเมหฺตฺ เต
ภฺยา วุปฺสเมหฺตฺ เต	โรคา วุปฺสเมหฺตฺ เต

เพราะทำความเคารพพระธรรมรัตนะ ซึ่งเป็นดังโอสถอันอุดมประเสริฐ สำหรับระงับความกระวนกระวาย ขอสรรพอุปัทวทั้งหลาย จงพินาศไป ขอทุกข์-โรค-ภัยของท่านจงสงบไปโดยสวัสดิ ด้วยเดชแห่งพระธรรมรัตนะนั้น

หลังจากการทอดกฐินในปี ๒๕๓๒ ผ่านไปปี ๒๕๓๓ ข้าพเจ้าก็ได้จัดทอดกฐินอีก แต่ครั้งนี้เป็นการจัดทอดกฐินถวายพระอริยเจ้าต่าง ๆ จำนวน ๑๐ วัด ได้แก่ หลวงปู่บุดดา หลวงปู่สิม หลวงปู่ศรีจันทร์ หลวงพ่อพุธ หลวงปู่สาม หลวงปู่ชา หลวงปู่วัย ฯลฯ และได้เดินทางติดตามหลวงปู่ตลอด ไปทอดกฐินและทอดผ้าป่ารวม ๑๐ วัดที่จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดเพชรบูรณ์ รวม ๔ วัน ในระหว่างที่เดินทางไปทอดกฐินกับหลวงปู่ตลอดนั้นได้บริจาคทาน รักษาศีล และทำสมาธิตลอด

ข้าพเจ้าได้รับการอบรมจากหลวงปู่ตลอดในเรื่องปัญญา ท่านสอนให้นั่งสมาธิ พุทฺโธ และสอนเรียนอุเบกขา เมื่อข้าพเจ้าเห็นเขาฉายหนังเสียงดังในวัดด้วย ญาติโยมไปเช่าหนังมาฉายในวันทอดกฐิน ข้าพเจ้านอนไม่หลับจึงฟ้องหลวงปู่ตลอด แต่ท่านกลับอารมณ์ดีบอกว่าไม่เป็นไร สนุกดี ไม่เป็นอะไร ข้าพเจ้าตกใจที่ท่านพูดเช่นนั้น สิ่งได้สติ ท่านสอนว่า ใครเขาจะทำอะไรเรื่องของเขา เราไม่เอาจิตไปข้องไปเกี่ยวเราก็ไม่วุ่น ถ้าเอาจิตเราไปวุ่นกับเขา เราจะมีโทษอะไรวุ่นวายใจ ท่านไม่ได้พูดอะไรมาก แต่ข้าพเจ้าก็แปลความออกทันที จึง

รู้ว่าบางครั้งเราก็ตามไม่ทันในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในระหว่างภพนั้น หลวงปู่ได้นำคณะข้าพเจ้าขึ้นไปบนเขาค้อ ท่านได้นับรายชื่อทหารที่เสียชีวิตและต่อมาเมื่อแวะวัดป่าไชยชุมพล ข้าพเจ้าได้ถวายเครื่องผ้าป่า หลวงปู่ได้เข้าทำพิธี ชักผ้าบังสุกุล เพื่ออุทิศกุศลให้วิญญาณบนเขาค้อด้วยประการหนึ่ง หลวงปู่ตลอดท่านสอนเรื่องความสะอาดไว้มาก เช่นเดียวกับหลวงพ่ोजรัญ คือเมื่อเดินทางไปแวะพักที่ศาลาข้างทาง อ.ภูเรือ จ.เลย ท่านได้สั่งให้ข้าพเจ้านำไม้กวาดออกกวาดที่บริเวณศาลาทั้งหมด ข้าพเจ้าและเพื่อนจึงจัดการเก็บกวาดขยะไปไม้เปลือกผลไม้ เศษกระดาษต่าง ๆ และเผาเศษขยะทิ้ง กินเวลาครึ่งชั่วโมง หลวงปู่จึงสั่งให้ออกเดินทางพร้อมกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “แม่แมว เทวดาเขาฝากขอบใจมา ช่วยกวาดบ้านเขาจนสะอาด เขาว่าคนชอบทำสกปรก ไปไหนก็ทิ้งขยะ” ยังความตกตะลึงแก่ข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง ตลอด ๔ วันนั้น ข้าพเจ้ารู้เห็นความอัศจรรย์ที่ปรากฏออกมาหลายอย่างจากหลวงปู่ เป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่ข้าพเจ้าก็เข้าใจดีว่าหลวงปู่ท่านมีวาระจิตสูงมาก และมีเมตตาต่อข้าพเจ้าและคณะอย่างสูงมาก ในเวลานั้นหลวงปู่มักกล่าวว่า “แม่แมวมียุญนะ ทำบุญมากครั้งนี้แบกบุญกลับไปมาก” ข้าพเจ้าได้ยินทุกวัน ๆ ก็ไม่เข้าใจในความหมายนั้น จึงพิจารณาว่า เป็นเพราะวัด ๑๐ วัดที่ข้าพเจ้าไปทอดกฐินและผ้าป่านั้น ข้าพเจ้าไม่รู้ชื่อ ไม่ได้สนใจว่าเจ้าอาวาสเป็นใคร มีหน้าที่จัดสิ่งของปัจจัยตามหลวงปู่ไปด้วยใจศรัทธา จิตจึงเป็นกุศลมาก เพราะไม่ติดยึดอะไร สืบเนื่องแต่วัดทั้งหมดนั้นพระท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าอย่างไรเสีย ข้าพเจ้าก็ได้บุญมากอยู่แล้ว

เมื่อทอดกฐินเสร็จตามกำหนดแล้ว ข้าพเจ้าก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ รุ่งขึ้นก็พักผ่อน กะว่าจะไม่ไปไหนเพราะเหนื่อยจากการเดินทางมา ๔ วัน แต่แล้วข้าพเจ้าก็ต้องตกใจเป็นที่สุด เมื่อได้รับโทรศัพท์ทางไกลจากหาดใหญ่ น้องชายโทรมาว่า มารดาป่วยหนัก ขณะนี้นอนให้น้ำเกลือที่โรงพยาบาล ข้าพเจ้ารู้สึกตัวชา อะไรกันนี้ กลับจากทอดกฐินปี ๒๕๓๒ บิดาป่วยหนักเส้นเลือดแตกในสมอง ปี ๒๕๓๓ กลับจากทอดกฐินยังไม่ทันพักก็มีข่าวมารดาป่วยหนักอีกแล้ว แต่ความที่ข้าพเจ้ารู้ว่าตนเองได้สร้างกุศลมาตลอด ในช่วงภพนั้น และที่หลวงปู่ตลอดกล่าวว่า แม่แมวมียุญนะ แบกบุญกลับไปมาก จึงเข้าใจในบัดดลว่าบุญที่ข้าพเจ้าได้กระทำไว้แล้วนั่นเอง จะต้องนำมาช่วยชีวิตมารดาซึ่งป่วยหนักขณะนี้ ข้าพเจ้าจึงไม่วิตกทุกข์ร้อนมาก จิตใจกลับสงบเฉย ๆ ได้โทรศัพท์ทางไกลไปสอบถามอาการป่วยของมารดา และซักถามจากบิดาว่า

ช่วงเวลา ๑ เดือนที่ผ่านมา มารดาไปไหน ไปทำอะไร ได้ความว่า มารดาไปสร้างกุศลตลอด ได้ทอดกฐิน ๒-๓ วัดที่หาดใหญ่ ส่งเงินมาร่วมทอดกฐินกับข้าพเจ้า ๒ วัด ไปงานฝังลูกนิมิต ใส่บาตร ข้าพเจ้าซักถามต่อไปจึงได้ความว่าประมาณ ๑ เดือนที่ผ่านมา บิดาและ

มารดาเกิดการทะเลาะกัน เนื่องจากบิดาได้ขอเบิกเงินค่ายาเพื่อนำไปจ่ายให้หมอนวดแขนขา ซึ่งยังมีอาการชา ซึ่งเป็นผลจากการที่เส้นเลือดแตกในสมอง เมื่อปี ๒๕๓๒ โดยเป็นวันที่ พี่สาวส่งมาจากอเมริกา ๑๐,๔๐๐ บาท จ่ายเป็นค่ารักษาพยาบาลของบิดา บิดาจึงเก็บเงินไว้ในธนาคาร ต่อมามารดาได้นำเงินนั้นมารวมในบัญชีธนาคารของตน และนำไปใช้จ่ายเป็นค่าอาหารและอื่น ๆ จนหมด เมื่อบิดาทวงเงินจำนวนนี้ จึงเกิดการโต้เถียงกันใหญ่ บิดาลุกแค้นโทสะจึงกล่าวว่า นำเงินคนเจ็บไปใช้จ่าย ให้อ้วแล้วจะรู้สึกว่าเป็นอย่างไร จากนั้นมารดาเริ่มกินอาหารไม่ลง นอนไม่หลับ ซุบผอม และประมาณ ๔-๕ วันที่ผ่านมาก็หิวอะไรแล้ว อาเจียนหมด บิดาจึงสงสัยว่าจะเป็นเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็เข้าใจทันทีว่าเกี่ยวข้องกัน เงินที่เจ้าของเขาไม่อนุญาตให้นำไปใช้ เขาทวงคืนพร้อมทั้งว่าอย่างรุนแรงย่อมมีผลแน่นอน

ประการหนึ่งนั้น มารดาของข้าพเจ้ายังขาดความเข้าใจในเรื่องการบุญการทำทาน รักษาศีลภาวนา คิดว่าการทำบุญไม่ควรทำมาก เพราะควรจะเก็บเงินไว้มาก ๆ จะดีกว่า เมื่อได้ยินได้ฟังมาว่าข้าพเจ้าทำบุญทอดกฐินเป็นแสน ให้อ้วเสียเงินเป็นอันมาก ก็วิตกทุกข์ร้อนว่าข้าพเจ้าจะหมดตัว ยังตั้งตัวไม่ได้ ทำไมจะมาทุ่มเทการทำบุญขนาดนี้ มารดาจึงต่อว่าข้าพเจ้าและไม่เห็นชอบในการทำบุญมาก ๆ เสมอมา ข้าพเจ้าจึงรู้ว่าธรรมดาคนทั่วไปเขาอยากร่ำรวยแต่เขาไม่นิยมทำบุญ เขาจะรวยไม่ได้ เพราะหลักการของบุญกุศลคือยังทำทาน ยิ่งรวย คนจนเพราะตระหนี่ไม่ค่อยทำทานหรือทำนิดเดียว แต่ขอบุญเกิดมาก ๆ เรียกว่า คำทำไรเกินควร แต่เนื่องจากข้าพเจ้ามีเวลาน้อย งานการมีมากมายจึงไม่ได้เล่าละเอียดว่าขณะนี้ข้าพเจ้าได้เสวยผลของทานกุศลแล้ว แต่มารดาก็ยังไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าไม่บอกดีกว่าเพราะ ถ้ามารดามาขัดขวางการทำทานของข้าพเจ้าจะเกิดบาปกรรม จากนั้นก็ส่งเงินไปให้บิดามารดาใช้จ่ายเสมอมา แล้วค่อย ๆ สอนธรรมะให้ทีละน้อยว่า ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังเสวยผลจากทานบารมีประการใดบ้าง มารดาก็เงิบไป ดังนั้นการที่มารดาล้มป่วยแล้วไม่สามารถกินอะไรได้ กินอะไรอาเจียนหมดนั้น ข้าพเจ้าระลึกว่า

๑. เป็นเพราะมารดานำเงินบิดาซึ่งจ่ายเป็นค่ายามาใช้จ่ายเป็นค่าอาหารอื่น ๆ ซึ่งบิดาไม่ยินยอมและพี่สาวก็ระบุว่าเงินค่ายา ค่ารักษาพยาบาลเท่านั้น แต่มารดาเห็นว่าไม่สำคัญ ถือว่าหยิบมาใช้ได้ตามผลการก็เกิดโทษขึ้นมา
๒. เงินทองที่ข้าพเจ้าส่งมาเป็นค่าใช้จ่าย ค่าอาหาร ให้บิดามารดานั้น เป็นเงินทองจากการเสวยผลบุญของข้าพเจ้า แต่มารดาไม่ชอบใจ แล้วขัดขวางการทำบุญของข้าพเจ้าตลอดมา ดังนั้น เมื่อมารดานำเงินนี้ไปจ่ายเป็นค่าอาหาร กินอะไรเข้าไปจึงอาเจียนหมด ส่วนบิดาไม่เป็นอะไร เพราะไม่เคยคิดขัดขวางการทำบุญของข้าพเจ้า

มารดาอาเจียนอยู่ ๔-๕ วัน กินอะไรไม่ได้ อาเจียนจนน้ำหนักลดลง ๖-๑๐ กิโลกรัม ทำให้ร่างกายทรุดโทรมมาก ข้าพเจ้ารับทราบข่าวทางโทรศัพท์จากบิดา จึงนึกว่าถึงคราวที่กรรมแสดงแล้ว มารดาจะต้องป่วยกินอะไรไม่ได้อีก ๒-๓ วัน จนกว่าจะอโหสิกรรมที่ตนล่วงละเมิดไว้ก่อน จึงได้แจ้งให้บิดานำข่าวไปบอกมารดาว่า ขอให้นำเงินไปคืนบิดา ๑๐,๔๐๐ บาท แล้วขอให้สองฝ่ายอโหสิกรรมต่อกัน เพราะบิดาได้กล่าวโทษมารดาไว้รุนแรงมากกว่าไม่เจ็บป่วยไม่รู้สึกรู้หา เอามาเงินไปใช้ทำให้ไม่สามารถมาซื้อยาหรือจ่ายค่ารักษาตัวได้ ถือสิทธิพลการ บิดาได้ยื่นข่าวเจ้าพุดเรื่องกรรมส่งผลก็ตกใจมากกลัวมารดาจะตาย เพราะมารดาป่วยหนักมาก ไม่เคยเข้าโรงพยาบาลมาก่อน บิดาจึงร้องไห้เสียใจที่ตนได้กล่าวโทษไว้รุนแรง จากนั้นมารดาก็ล้มป่วยลงในระยะเพียง ๒-๓ สัปดาห์

แต่การส่งข่าวไปให้มารดานำเงินมาคืนบิดานั้นล้มเหลว เพราะน้ำสาวและน้องชายซึ่งนำข่าวไปแจ้งมารดากลับโกรธ หว่าบิดานั้นไม่สมควรจะทวงเงินคนป่วย คนจะตายแล้วยังมาทวงเงิน เกิดความโกรธเคืองเป็นอันมาก และไม่ยอมให้มารดาถอนเงินจากธนาคารมาใช้คืน ข้าพเจ้าได้ฟังข่าวทางโทรศัพท์ทางไกลแล้ว ก็อุเบกขาว่า เออหนอคนเรา เวลากรรมส่งผล เราหวังดีให้เขาอโหสิกรรมต่อกัน แต่ก็มีมารมาผจญไม่ให้อโหสิกรรมต่อกัน ต้องการให้ใช้กรรมจนได้ ด้วยว่าน้ำสาวและน้องชายต่างไม่เชื่อกฎแห่งกรรม ไม่สนใจทำบุญทำกุศล จึงเห็นว่าเหลวไหล คนจะตายต้องให้หมอรักษา จะทำอะไรไม่สนใจฟัง ข้าพเจ้าจึงแจ้งบิดาว่าเนื่องจากทราบข่าวกระทันหันจึงเพิ่งจะซื้อตัวเครื่องบินได้ โดยความอนุเคราะห์จากคุณอนุมาภรณ์ ไพศาลสุทธิเดช เพื่อนที่โรงพยาบาลรามารบดิ และคุณอนันต์ ผู้อำนวยการกองน้ำมัน กระทรวงอุตสาหกรรม เป็นธุระจัดการตัวเครื่องบินให้อย่างด่วน เพราะข้าพเจ้ามัวแต่วุ่นวายเรื่องการโทรศัพท์ทางไกลไปหาดีใหญ่ และเตรียมจัดของจึงไม่มีเวลาและขอให้บิดาทำใจดี ๆ มารดาจะไม่เสียชีวิต แต่กรรมกำลังส่งผลอยู่และรุนแรง เพราะยังไม่อโหสิกรรมต่อกัน จากนั้นข้าพเจ้าก็รีบเดินทางมาหาดีใหญ่ ระหว่างนั่งเครื่องบิน ข้าพเจ้าได้แผ่กุศลจากการไปทอดกฐินรวม ๒๐ วัด ให้บิดามารดา ครูบาอาจารย์ ผู้บังคับบัญชา ญาติพี่น้อง ผู้เกี่ยวข้องในการงาน ผู้มีพระคุณ เทพยดาทั้งหลาย มนุษย์สัตว์ สัมภเวสีทั้งหลาย และขอให้เดินทางราบรื่น ช่วงที่เดินทางนั้นอยู่ในระยะมีมรสุม แต่กัปตันประกาศว่า ท้องฟ้าโปร่ง ก่อนจะถึงสนามบินหาดีใหญ่ ข้าพเจ้าได้แผ่กุศลอีกครั้งให้เจ้าที่เจ้าทาง เทพยดาทั้งหลายที่สนามบินหาดีใหญ่ ก็เกิดอัศจรรย์ เพราะมีฝนเม็ดละเอียดโปรยมากกระทบที่หน้าต่างเครื่องบิน

ข้าพเจ้ารู้สึกปีติเพราะรู้ว่าเทวดาเขารับรู้ เมื่อเครื่องบินจอด อากาศครึ้มแต่มีแดดส่องลงมาบาง ๆ และสายฝนเม็ดเล็ก ๆ กระหน่ำตัวข้าพเจ้าขณะเดินเข้าสู่ท่าอากาศยานขนาดใหญ่ น้องชายน้องสะใภ้มารับข้าพเจ้าทั้ง ๒ คน กล่าวว่ากำลังวิตกว่าเครื่องบินจะลงไม่ได้ เพราะเมฆดำเต็มไปหมด แต่ก็โชคดีที่เครื่องลงได้ ข้าพเจ้างงเพราะเห็นว่าท้องฟ้าโปร่งอากาศดีมาก แต่ทำไมเขาจึงบอกว่าท้องฟ้าดำครึ้ม ไม่เข้าใจเลย ทำไมจึงมองเห็นไปคนละอย่าง พอข้าพเจ้าขึ้นรถแล้วฝนก็เทกระหน่ำลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา ตกหนักจนมองอะไรไม่เห็น ฝนตกหนักไม่หยุด จนกระทั่งประมาณ ๑ ทุ่ม ฝนจึงซาลง กินเวลาที่ฝนตกหนัก ๖ ชั่วโมง ช่วงอัศจรรย์อะไรเช่นนี้ เมื่อข้าพเจ้าลงจากเครื่องบินได้ ๑๐ นาที ฝนก็เทลงมาเหมือนอันโน้ว นั่นเองจึงได้เข้าใจว่าตลอด ๑ ชม. เศษบนเครื่องบินนั้น ข้าพเจ้าได้แผ่กุศลให้เทพยดา อากาศเทวดา พระพิรุณ แม่ธรณี เทวดาทุกชั้นขอให้อากาศดี อย่ามีปัญหาใด ๆ เลย และสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ประทับใจมาก เพราะรู้เห็นอยู่คนเดียว

ข้าพเจ้ารีบไปโรงพยาบาล เห็นสภาพมารดาแล้วตกใจ เพราะทรุดโทรมมาก ฝ่ายผมมคิดรูปผิดตามาก แต่ข้าพเจ้าก็สงบใจได้ จึงถามอาการต่าง ๆ และได้แจ้งแก่นายแพทย์โรงพยาบาลเอกชนชื่อโรงพยาบาลมิตรภาพ ซึ่งก่อสร้างจากเงินมูลนิธิว่า ข้าพเจ้าจะเตรียมย้ายมารดาไปโรงพยาบาลหาดใหญ่ และหมอบอกแจ้งว่าเพิ่งจะตรวจพบว่ามารดาเป็นโรคเฝื้อในตับขนาดใหญ่มาก ข้าพเจ้าจึงเริ่มให้มารดาสร้างกุศลเป็นสิ่งแรกคือ นำเงิน ๓๐๐ บาทไปบริจาคให้มูลนิธิของโรงพยาบาลแล้วอธิษฐานให้หายป่วย

เมื่อไปถึงโรงพยาบาลหาดใหญ่ก็เกิดวุ่นอีก เพราะเตียงไม่ว่างทำให้หนักใจมาก จะทำอย่างไรดีมารดาก็มาถึง ร.พ.หาดใหญ่แล้ว พยาบาลได้แนะนำว่ามีเตียงว่างอยู่ ๑ เตียงแต่เป็นของผู้อำนวยการโรงพยาบาลหาดใหญ่ ข้าพเจ้าจึงยื่นกำหนดจิตว่า ด้วยกุศลที่ข้าพเจ้าได้เคยถวายปัจจัยเป็นค้ำรักษาพยาบาลพระภิกษุสงฆ์ผู้อาพาธมากมายหลายครั้งจนจำไม่ได้ เคยซื้อยาถวายวัดต่าง ๆ มากมาย ขอกุศลนี้ให้ได้เตียงมาให้มารดาด้วย จึงตัดสินใจเข้าหาผู้อำนวยการโรงพยาบาลหาดใหญ่ และแนะนำว่าข้าพเจ้ารับราชการและทำงานเกี่ยวข้องกับโรงพยาบาลต่าง ๆ ท่านก็ดีใจและอนุเคราะห์ให้ทันที แถมกำชับกำชาให้นางพยาบาลจัดการดูแลคนไข้ให้ดีด้วย

สักครูใหญ่ หมอบออำนาจ ซึ่งชำนาญทางด้านโรคตับมาตรวจอาการและได้เจาะหนองในตับ นางสาวซึ่งเฝ้าอยู่ด้วยเล่าว่าหนองที่เจาะออกมา มีปริมาณเท่าถ้วยกาแฟ จากนั้นก็นำมารดาไปห้องผู้ป่วยพิเศษ ข้าพเจ้าเห็นว่ามารดามีกำลังใจดีมาก จึงเล่า

เรื่องการบุญการกุศลต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาตลอด มารดาฟังแล้วชื่นใจที่เกิด อัจฉริยะต่าง ๆ ข้าพเจ้าจึงสอนเรื่องการอโหสิกรรม มารดาบอกว่าเงินนั้นใช้หมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่าไม่เป็นไร จะให้มารดา ๑๐,๔๐๐ บาท เพื่อคืนบิดา วันรุ่งขึ้นจึงเปิด บัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ให้ทั้ง ๒ คน คือเปิดบัญชีให้บิดา ๑๐,๔๐๐ บาท มารดา ๑๐,๔๐๐ บาท และมอบเงินค่ารักษาพยาบาลให้มารดาอีก ๑๕,๐๐๐ บาท ความจริง แล้วค่ารักษาพยาบาลเบิกได้หมด แต่ก็ต้องการให้มารดามีติดตัวไว้ใช้ ระหว่างเปิด บัญชีอยู่นั้น ข้าพเจ้าถามเพื่อนที่ธนาคารไทยพาณิชย์ว่า อ.หาดใหญ่ มีพระผู้ทรงศีลที่ ไหนบ้าง ต้องการ ๒ วัด จะทำสังฆทาน เพื่อนจึงแนะนำมา ๔ วัด แต่ข้าพเจ้ารู้จักแล้ว ๑ วัด คือ **ท่านอ๋า วัดเกาะเสือ** เป็นพระทรงศีลมีระดับจิตที่สูงมาก ครอบครวั ข้าพเจ้าคุ้นเคยกับท่าน และอีกรูปหนึ่ง คือ **หลวงปู่รุ่ง วัดศาลาโพธิ์ กิ่งอำเภอบาง กล่ำ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา** ข้าพเจ้าไม่รู้จักจึงถือว่าเป็นนิมิตดีที่จะมาทำบุญให้ มารดา

เย็นนั้นจึงกลับมาเยี่ยมมารดาที่โรงพยาบาล ปรากฏว่าหมออำนาจและหมอที่ เชี่ยวชาญการผ่าตัดตับได้มาเยี่ยมมารดาและยื่นคุยที่ปลายเตียงคนไข้มารดา จัด ความได้ว่า คนไข้รายนี้จะต้องผ่าตัด เพราะดูหนองไม่หมด หนองจะไหลไปตาม ร่างกาย ซึ่งทำให้ติดเชื้อได้ แต่คนไข้อ่อนเพลียมาก ไม่ได้กินข้าวมา ๖-๗ วัน อายุก็ ๖๐ ปีเศษ กลัวว่าผ่าตัดแล้วจะหมดแรง จะเสียชีวิตได้ มารดาวิตกมาก จึงแจ้งข้าพเจ้า ว่าหมอมารอข้าพเจ้า ๑ ช.ม. เพื่อเซ็นอนุมัติยินยอมให้มารดาผ่าตัด แต่รอจน ๖ โมง เย็น ข้าพเจ้าก็ยังไม่มาโรงพยาบาล หมอจึงกลับบ้านและจะมาหาข้าพเจ้าตอนเช้าอีก ครั้งของวันรุ่งขึ้น ส่วนข้าพเจ้านั้นรับทราบว่าจะผ่าตัด จึงถามมารดาว่า อยาก ผ่าตัดไหม มารดากล่าวว่าไม่อยากผ่าตัด แต่จะต้องเชื่อหมอมเพราะว่ากลัวหนองจะ ไหลไปติดเชื้อตามส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย มารดาก็พูดซ้ำซากว่าต้องผ่าตัด ข้าพเจ้าก็ ถามอีกว่า อยากผ่าตัดหรือไม่ มารดาพูดว่าไม่อยากผ่าตัด ข้าพเจ้าจึงบอกว่าไม่อยาก ผ่าตัดก็ต้องทำบุญ อุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรไป ขออโหสิกรรม ด้วยการถวาย สังฆทาน ๒ วัด ซึ่งได้รายชื่อวัดมาแล้ว มารดาก็เจ็บเพราะกลัวผ่าตัด ข้าพเจ้าสังเกต ดูรู้ว่าจิตของมารดาอ่อนลงแล้ว มีศรัทธามากแล้ว เพราะขณะนี้ไม่มีที่ยึดทางใจ นอกจากพระเท่านั้น จึงเล่าอานิสงส์ของการถวายสังฆทานและสอนวิธีการอธิษฐาน จิต

ข้าพเจ้าจึงสั่งน้องสาวให้ไปจัดซื้อเครื่องสังฆทานมา ๒ ชุด ประกอบด้วย ดอกไม้ ธูป เทียน ผ้าไตรจีวรครบชุด พระพุทธรูป อาหารแห้ง ข้าวสาร นม โอวัลติน

ใบชา น้ำตาลทราย น้ำปลา ฯลฯ ของใช้มีสบู่ แปรงสีฟัน ยาสีฟัน ผงซักฟอก น้ำยาล้างจาน น้ำยาล้างห้องน้ำ แปรงขัดพื้น มารดาได้เสริมว่าให้ซื้อยาถวายด้วย เป็นยา ลม ยาหม่อง ข้าพเจ้าจึงรู้ว่าท่านปรารถนาบุญแล้ว จึงสั่งซื้อยาถวายพระ

ประมาณ ๑ ท่ม ข้าพเจ้าก็ทำพิธีถวายสังฆทาน โดยมารดา นั่งบนเตียงโดย ประคองผ้าไตรจีวร พระพุทธรูป ดอกไม้ ธูปเทียนไว้ แล้วได้กล่าว นะโม ๓ จบ จากนั้นก็กล่าวคำถวายสังฆทาน ตามคำบอกของข้าพเจ้า มารดาได้กล่าวอโหสิกรรม ต่อเจ้ากรรมนายเวร และได้ระบุว่า ด้วย “อาหิสงส์แห่งสังฆทานนี้ ขอให้ข้าพเจ้า หายจากโรคดับโดยเร็ว และไม่ต้องผ่าตัด หายเป็นปกติเช่นคนธรรมดา นับแต่ ถวายสังฆทานเป็นต้นไป” ขณะที่ทำพิธีอยู่นั้น น้องสาวได้เปิดประตูห้องไว้ ปรากฏว่ามีลมพัดกรรโชกเข้ามาถึง ๓ ครั้ง ขณะที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า ขออุทิศกุศลในการ ถวายสังฆทาน ๒ วัด คือวัดเกาะเสือ และวัดศาลาโพธิ์แต่เทพยดาทั้งหลาย เทพทุกชั้นทุกภูมิ รวมทั้งพระอินทร์ พระพรหม แม่ธรณี พระเพลิง พระพาย พระพิรุณ เจ้าที่เจ้าทางที่รักษาโรงพยาบาลหาดใหญ่ ขอจงอนุโมทนากุศลนี้ และอุทิศให้เจ้าของเตียงเจ้าของห้องที่มารดาป่วยอยู่ อุทิศให้สรรพสัตว์ วิญญาณทั้งหลายในโรงพยาบาลหาดใหญ่ จงมารับกุศลโดยทั่วกัน ขณะนั้นสาว ใช้นั่งตรงพื้นห้องมีอาการตกใจ บอกข้าพเจ้าว่ามีลมพัดเข้ามาจนหนาว ข้าพเจ้าก็รู้สึก เช่นกันและคิดว่าเขามารับกุศล เพราะเราอุทิศไปให้ทั้งโรงพยาบาล

จากนั้น ข้าพเจ้าและน้องสาวจึงหอบหิ้วเครื่องสังฆทานจำนวนมากมายังนั้น กลับบ้าน ขณะที่ข้าพเจ้าเดินมาพันชายคาโรงพยาบาลหาดใหญ่ กำลังจะเดินไปรถ ปิกอัพที่จอดอยู่ก็ได้สัมผัสละอองฝนเม็ดเล็ก ๆ โปรยลงมา ข้าพเจ้าก็อุทานว่าเทวดา ทั้งหลาย เจ้าที่เจ้าทางเขาอนุโมทนา น้องสาวบอกว่าเครื่องสังฆทานไว้ท้ายรถกระบะ จะเปียกหมดเพราะฝนลงเม็ดแล้ว แต่ข้าพเจ้ากลับพูดว่าไม่ใช่ฝนตกหรอก เขา อนุโมทนากุศล เครื่องสังฆทานจะไม่เปียกฝน ฝนไม่ตกจนกว่าจะถึงบ้าน เพื่อน น้องสาวว่าทำบุญแล้วมีฝนปรอย ๆ อย่างนี้บ่อย ๆ หรือ ข้าพเจ้าหัวเราะ บอกว่าเป็น บ่อย ปรากฏว่าละอองฝนโปรยไปตลอดทาง เมื่อข้าพเจ้าเข้าบ้านแล้ว น้องสาวก็ขอ ตัวไปกินอาหารในตลาดสักครู่ใหญ่ฝนก็เทกระหน่ำลงมาไม่ลืมหูลืมตาอีก ข้าพเจ้า เท่านั้นที่รู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร

เช้าวันรุ่งขึ้นจึงเตรียมตัวไปวัดเกาะเสือ ถวายสังฆทาน ข้าพเจ้าแวะซื้ออาหาร ถวายพระด้วย ท่านอ้าใจให้ข้าพเจ้าทำพิธีถวายสังฆทาน ตอนหนึ่งระบุว่า ขออุทิศ กุศลในการถวายสังฆทานให้มารดาชื่อเจริญใจ ยืนตระกูล ซึ่งเจ็บป่วยด้วยโรคดับที่

โรงพยาบาลหาดใหญ่ ขอให้หายป่วยโดยเร็ว ไม่ต้องผ่าตัด ข้าพเจ้าได้กำหนดจิตเพิ่มว่าขอให้มารดากินอาหารได้นับแต่ข้าพเจ้าได้ถวายอาหารพระในเช้านี้เป็นต้นไป เหตุที่ต้องกล่าวเช่นนั้น เพราะนับตั้งแต่ป่วย มารดาไม่สามารถกินอาหารได้ กินแล้วอาเจียนหมด มีหน้าซำทางโรงพยาบาลก็จัดอาหารผิดประเภทมาให้ แทนที่จะจัดอาหารเหลว ๆ มาให้ กลับจัดข้าวสวยและมะระยัดไส้มาให้ผู้ป่วยโรคตับ จะกินอาหารแข็ง ๆ ไม่ได้จะอาเจียน พอข้าพเจ้าทราบความจริงสั่งให้เปลี่ยนเป็นอาหารอ่อนปรากฏว่ามีเอียนก็ส่งข้าวสวยมาอีกคู่กับหมูหนึ่ง ข้าพเจ้าก็อุทานว่าเอาอีกแล้ว แต่ก็รู้ว่าช่างเกิดพรุ่งนี้ทุกอย่างจะเรียบร้อยหลังพิธีสังฆทานและอโหสิกรรมกันแล้ว

ช่างน่าประหลาดใจ ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่วัดเกาะเสือ กำลังถวายสังฆทาน ทางโรงพยาบาลนำข้าวต้มมาให้มารดา น้องสาวนำข้าวต้มมาให้มารดา น้องสาวเล่าว่านี่คืออาหารมื้อแรกใน ๗ วัน มารดากินข้าวต้มด้วยความอร่อยหมดชาม ไม่อาเจียนนอนพักสบาย

จากนั้นข้าพเจ้ากับเพื่อนสนิทชื่อมณีรัตน์ ก็เดินทางไปวัดศาลาโพธิ์ กิ่ง อ.บางกล่ำ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา มาถึงวัด ๙ โมงเช้า หลวงปู่รุ่งไม่อยู่ ได้รับนิมนต์ไปในเมือง จะกลับช่วงบ่าย ข้าพเจ้านั่งคอยอยู่ไม่ได้การ เห็นว่าศาลาและบริเวณวัดรกด้วยใบไม้ จึงจัดการเก็บกวาดเผาขยะกองโต หมดเวลาเก็บกวาดไป ๒ ชั่วโมง บริเวณวัดสะอาดตา เพลแล้วจึงถวายอาหารพระ ระหว่างนั้นได้อุทิศส่วนกุศลให้มารดา โดยกล่าวว่าขอให้มารดากินข้าวได้นับแต่ถวายอาหารพระ ช่างอัศจรรย์ อีกด้านหนึ่งมารดา กำลังกินข้าวต้มอยู่และไม่อาเจียน ข้าพเจ้าก็กินอาหารที่วัดศาลาโพธิ์ บ่ายแล้วหลวงปู่รุ่งยังไม่มา จึงนั่งพักที่ใต้ต้นจามจุรีซึ่งมีอายุประมาณ ๑๐๐ ปีเศษ ข้าพเจ้าจึงแผ่กุศลให้เทวดา พร้อมทั้งสวดมนต์ที่ใต้ต้นไม้ประมาณครึ่งชั่วโมง กะว่าจะนอนพัก หลวงปู่รุ่งก็เดินทางกลับมาพอดี เพิ่งรู้ว่าท่านอายุ ๙๐ ปีแล้ว แต่แข็งแรงมาก เดินว่องไว และท่านได้มองเห็นเครื่องสังฆทานของข้าพเจ้าซึ่งมีพระพุทธรูปเป็นประธาน กล่าวว่าถวายพระพุทธรูปนี้ดีมาก ท่านจึงให้ข้าพเจ้ากล่าวตาม ข้าพเจ้าว่าตามทุกประการจนจบลง ข้าพเจ้าจึงถามว่าหลวงปู่ให้ว่าตามยาวเหยียดแต่ไม่เห็นเอ่ยชื่อมารดาข้าพเจ้า กลัวมารดาไม่หายป่วย หลวงปู่จึงกล่าวว่า “เธอไม่ได้ยินหรือที่กล่าวว่า มาตา ปิตุ คือมารดานั่นเอง” ข้าพเจ้าสงสัยว่าแค่นั้นมารดาได้กุศลแล้วหรือ หลวงปู่บอกว่า “ได้แล้ว หายแล้ว” ข้าพเจ้าก็งงมากก็เพราะเราไม่มีตาในอย่างหลวงปู่จึงไม่รู้เรื่อง จึงขอให้ท่านเทศน์ให้ฟัง ท่านจึงเทศน์สอนและเทศน์เรื่องสังฆทาน การทำทาน

และศีลห้า ส่วนการนั่งสมาธิ ท่านบอกให้มาค้างที่วัดจะสอนให้ ข้าพเจ้าขอตัวเพราะ
มารักษามารดาต้องรีบกลับกรุงเทพฯ

หลวงปู่มองข้าพเจ้าสักครู่แล้วกล่าวว่า “กลับไปแล้วรวยเป็นล้าน” ได้เงินล้าน
ข้าพเจ้าก็นิ่งเฉย ท่านจึงพูดเรื่องต่าง ๆ ให้ฟัง ข้าพเจ้าถามหลวงปู่ว่า “คนที่หาดีใหญ่
บอกว่าท่านไม่สอนกรรมฐาน แต่ท่านตั้งทางหนังสือ เหนียว ตะกรุดดี” หลวงปู่หัวเราะ
กล่าวว่า “คนมันพูดไปเอง ชอบมาขอตะกรุด บางคนก็มาหาบอกว่าตะกรุดดีมาก รด
คว่ำเกือบตายรอดราวปาฏิหาริย์” แล้วหลวงปู่ก็พูดย้ำอีกว่า “เมื่อก็พูดว่ากลับไปจะ
รวยได้เงินเป็นล้านไม่ได้ยินหรือ จิ่งเฉยอยู่” ข้าพเจ้าก็หัวเราะบอกว่า “ได้ยินแล้วแต่
ไม่ได้ตื่นตื่นอะไร เพราะว่าสร้างทานกุศลไว้ตลอดเวลา ว่างก็ทำทาน ทำจนจำวัด
ไม่ได้ต้องคอยจดไว้ และเพิ่งกลับจากทอดกฐิน ปีนี้ทอด ๒๐ วัด จึงรู้ว่าอันสงฆ์ต้องมี
มาก เพราะเคยได้รับบุญกุศลมาเสมอ ๆ” จึงถามหลวงปู่ว่า “ที่เป็นดังนั้นเพราะทาน
กุศลที่สะสมมาใช้หรือไม่” ท่านหัวเราะตอบว่า “ใช่” และท่านกล่าวว่า “ปากฉันพูด
เป็นจริงทุกสิ่งไปนะ จำไว้” ข้าพเจ้าตกใจเมื่อได้ยินดังนั้นจึงถามว่า “เพราะหลวงปู่ได้
บำเพ็ญศีลข้อที่ ๔ คือ ไม่มุสา มีสัจจะ ไม่เพ้อเจ้อเหลวไหล พูดแต่สิ่งดีงามมาตลอด
สะสมมาหลายชาติ จึงมีวาจาสิทธิ์ใช่หรือไม่” ท่านก็ตอบว่า “ใช่ บุคคลใดบำเพ็ญอันใด
สะสมอันใดมาก ก็มีบุญบารมีนั้นมาก”

เมื่อกลับถึงกรุงเทพฯ ข้าพเจ้าก็ได้รับเช็คเงินสดคอยอยู่ประมาณล้าน
บาทเศษจริง ๆ รายละเอียดของหลวงปู่รุ่งนั้น ข้าพเจ้าจะไม่เล่าละเอียดมาก เพราะ
จะเก็บไว้เขียนในคราวต่อไป ก่อนกลับท่านให้ศีลให้พรข้าพเจ้ามากมายจนเกิดปีติ
เมื่อมาถึงโรงพยาบาลหาดีใหญ่ก็เป็นเวลาเย็น ๖ โมงครึ่ง มารดากล่าวว่าหม้ออำนาจ
มาคอยอยู่ คอยไม่ไหวกลับไปแล้ว ข้าพเจ้าก็นึกในใจว่าหม้อก็ช่างมาตามตัวเราให้
เซ็นผ้าตัดทุกวัน แต่ก็คลาดกันทุกที และรู้ว่ามารดาไม่ต้องผ้าตัด เพราะเชื่อที่หลวงปู่
รุ่งพูดว่าหายแล้ว หม้ออำนาจและหม้อผ้าตัดมาดูอาการมารดาแล้วก็ให้พิศวงมาก
เพราะคนป่วยหน้าตาแจ่มใส แถมกินข้าวต้มหมด ๒ ถ้วย หม้อ ๒ คนก็เถียงกันว่า
อาการดีแล้วจะผ่าอย่างไรได้ ถ้าไม่ผ่าก็กลัวติดเชื้อ จึงตกลงกันว่าวันรุ่งขึ้นจะมาดู
คนไข้อีกครั้ง

ข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องหลวงปู่รุ่งและท่านอ้าให้มารดาฟัง และเตรียมตัวจะกลับ
กรุงเทพฯ และได้ย้ำว่ามารดาจะไม่ต้องผ้าตัด จะหายปกติอีก ๔-๕ วันนี้ และข้าพเจ้า
ก็กลับกรุงเทพฯไปโดยไม่ได้วิตกแต่ประการใด กลับมาถึงกรุงเทพฯ ก็วุ่นวายจัดการ

ธุระการงานมากมาย ด้วยข้าพเจ้ากลับจากทอดกฐิน ๔ วัน จึงทำให้มีภาระต้องทำ
วุ่นวาย จนล่วงเลยไป ๕ วัน ก็ระลึกได้ว่าควรโทรศัพท์ไปตรวจสอบเรื่องมารดาว่า
ผ่าตัดหรืออย่างไร แต่ข้าพเจ้ากลับปลื้มใจและตื่นตันเมื่อน้องสาวบอกว่า “แม่มาอยู่
บ้านแล้ว กิน ๆ นอน ๆ อยู่ที่บ้านเป็นปกติ ไม่ได้ผ่าตัด แต่หมออำนาจสั่งให้ดูหนอง
อีก ๑ ครั้ง แล้วก็ให้มารดากลับบ้านได้” ปรากฏว่ามารดาหายป่วยอย่างรวดเร็ว
ผิดความคาดหมายของทุกคน เว้นแต่ข้าพเจ้าซึ่งได้ดำเนินการมาตลอด รู้ว่าอำนาจ
แห่งบุญกุศลนั้นเป็นเรื่องยากแก่การอธิบาย บุคคลใดสร้างสมไว้มาก ยามบุญส่งผล
มาให้เราอาจจะรู้ด้วยตนเอง เป็นอานิสงส์จากกุศลใดที่สร้างไว้ ทำนองเดียวกับบาป
เคราะห์ทั้งหลายก็ส่งผลให้ เราก็อมรู้ว่าเราทำชั่วไว้ประการใด กรรมนั้นเราเลี่ยง
ไม่ได้ จึงไม่ควรทำชั่ว ไม่สร้างความคิดก็อย่าไปสร้างความชั่ว เพราะยามรับกรรมชั่ว
นั้นเป็นที่เวทนามาก

บทสรุป

เรากินข้าววันละ ๓ มื้อ มื้อหนึ่ง ๆ ประกอบด้วยข้าวอย่างและกับข้าว ๑-๒
อย่าง มีน้ำ ขนม ผลไม้ แต่เวลาเราทำบุญปีละ ๑-๒ ครั้ง แค่นี้บาตรสร้างโบสถ์ ๑๐ บาท มัน
พอแล้วหรือ? เราเกิดมาได้เสวยบุญ มีข้าวปลาอาหาร มีที่อยู่อาศัย มีงานการทำ มีร่างกาย
แข็งแรงไม่พิการก็เพราะบุญที่ทำมาหลาย ๆ อย่าง มีศีล ๕ มีทานบารมี ถ้าสนใจเรื่องธรรมะ
ก็เคยทำบุญทางปัญญา มา ทำไมเราไม่พิจารณาว่าเราทำมามากแค่ไหนจึงมาเสวยอย่างนี้
และที่ทำกุศลนิดหน่อย เกิดต่อไปจะเอาเลวกว่านี้ใช่ไหม จึงไม่ใส่ใจการบุญหรือชอบที่จะเกิด
มาลำบากในชาติหน้า ขณะนี้เราพอกินใหม่ ไม่พอดต้องขยันหาทรัพย์เพิ่ม (เป็นสัมมาอาชีวะ)
อันนี้คุณธรรมแท้ ๆ ของมนุษย์ ถ้าเราสร้างตัวเองได้แล้ว เราจะรู้สึกว่าเราเฝ้าอยู่นาน ปล่อยให้
ทุกข์ทรมานอยู่ได้ตั้งหลายปี บุญเป็นของหมดได้ถ้าไม่รู้จักทำเพิ่มเติม

บุญเหมือนเงินในธนาคาร เกิดฉุกเฉินเจ็บป่วยก็เบิกมาใช้อุ่นใจ คนที่ไม่ขยันทำความ
ดี เมื่อเกิดเหตุการณ์กะทันหันแล้วไปเบิกธนาคารบุญมีอยู่แค่ ๑๐ บาท แต่ความต้องการใช้
หมื่นบาท เราก็จะลำบากทำอะไรก็ขัดข้อง ทำอะไรก็ไม่ขึ้น ขายอะไรก็ขายไม่ดี เพราะมันไม่มี
บุญมีแต่บาปในใจ ก็น้อยใจว่าเป็นคนโชคร้าย อยากจะโชคดีก็สร้างบุญอยู่ตลอดก็จะ
กลายเป็นคนโชคดี ทำกุศลใดที่อธิษฐานว่าขอให้เราค้าขายดีให้เราหาเงินเจริญ แต่การที่บุญ
จะส่งผลก็ต้องอยู่ที่เราเป็นคนดีด้วย ถ้าไม่ดีจะให้ส่งได้อย่างไร อธิษฐานไม่ขึ้น

เวลานี้ ข้าพเจ้าจะแจกสมุดเล็ก ๆ ขนาดสมุดโทรศัพท์ให้เพื่อน ๆ ญาติ วัจจดีวัดที่
ทำบุญ ทำบุญวัดไหน จดรายการเช่นชื่อวัดจินติต มีนบุรี กทม. ค่าถมดินสร้างโบสถ์
๑๐,๐๐๐ บาท วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๔ เพื่อนงง ถามว่าทำไมต้องจด ข้าพเจ้าบอกว่าจด

ไปเกิดทำ ๑๐ บาท ๕ บาท ก็จืดแล้วหลาย ๆ เดือนหยิบมาตุ ก็ตะตงใจว่าผ่านไป ๖ เดือน
โธเราทำบุญไป ๒๐ วัตแล้วจะปลื้มใจมาก เวลานี้เรากำลังขัดข้องในเรื่องการงานอยู่ ไปสมัคร
งานใหม่ ขอกุศลที่ทำ ๒๐ วัตนี่จึงเป็นปัจจัยให้เราได้ทำงานด้วยเถิด ส่งให้พ่อแม่และมีเงิน
ทำบุญอีก หรือมีจะนั้นผ่านไป ๒ ปี หยิบสมุดบุญกุศลมาตุ ตายแล้วผ่านไป ๒ ปี เราทำบุญ
ไป ๑ วัตเท่านั้น ทำงานการใดก็ขัดข้อง ขายของก็ไม่ดี เพื่อนเราขายดีจนหน้าอิจฉา ก็**เขา
ขยันทำงานและขยันทำบุญ**

อันนี้จะได้ระลึกเป็นสอนเป็น ว่า อำนาจแห่งกุศลนั้นมีมากมายไม่อาจบรรยายได้หมด
อยากรู้ว่าทำอะไรเสวยอะไร ก็ต้องทำบุญด้วยความตั้งใจ ทำแล้วก็ทำอีกทำเป็นนิสัย ทำแล้ว
อธิษฐานไปตามปรารถนา (ทางดี) แล้วสังเกตดูว่าที่เจริญขึ้นมาจากบุญอันใด คอยสังเกตดู
เช่น ชอบซื้อที่ถวายเป็นวัดสร้างโบสถ์ สร้างวิหาร ประเภทนี้มักจะเจริญทางมีที่ดินเพิ่มขึ้น ได้
ที่ดินดีราคาถูก หรือแม้แต่มีที่ขนาดเท่าแมวดินตาย เมื่อจะขายราคาแพงกว่าที่ดินผืนใหญ่ ๆ
หรือจะมีบ้านช่องอยู่ดี บ้านใหญ่ ถ้าเกิดมีบ้านเล็กก็จะมีหลายหลัง สิ่งนี้ได้กับข้าพเจ้าเองและ
เพื่อนฝูงใกล้ชิด **อยากจะได้อย่างนี้ก็ต้องทำเอง พระพุทธเจ้าสอนว่าตนเป็นที่พึ่งแห่ง
ตน บุญวาสนาต้องกระทำ มันจึงจะส่งผลมาให้**